

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

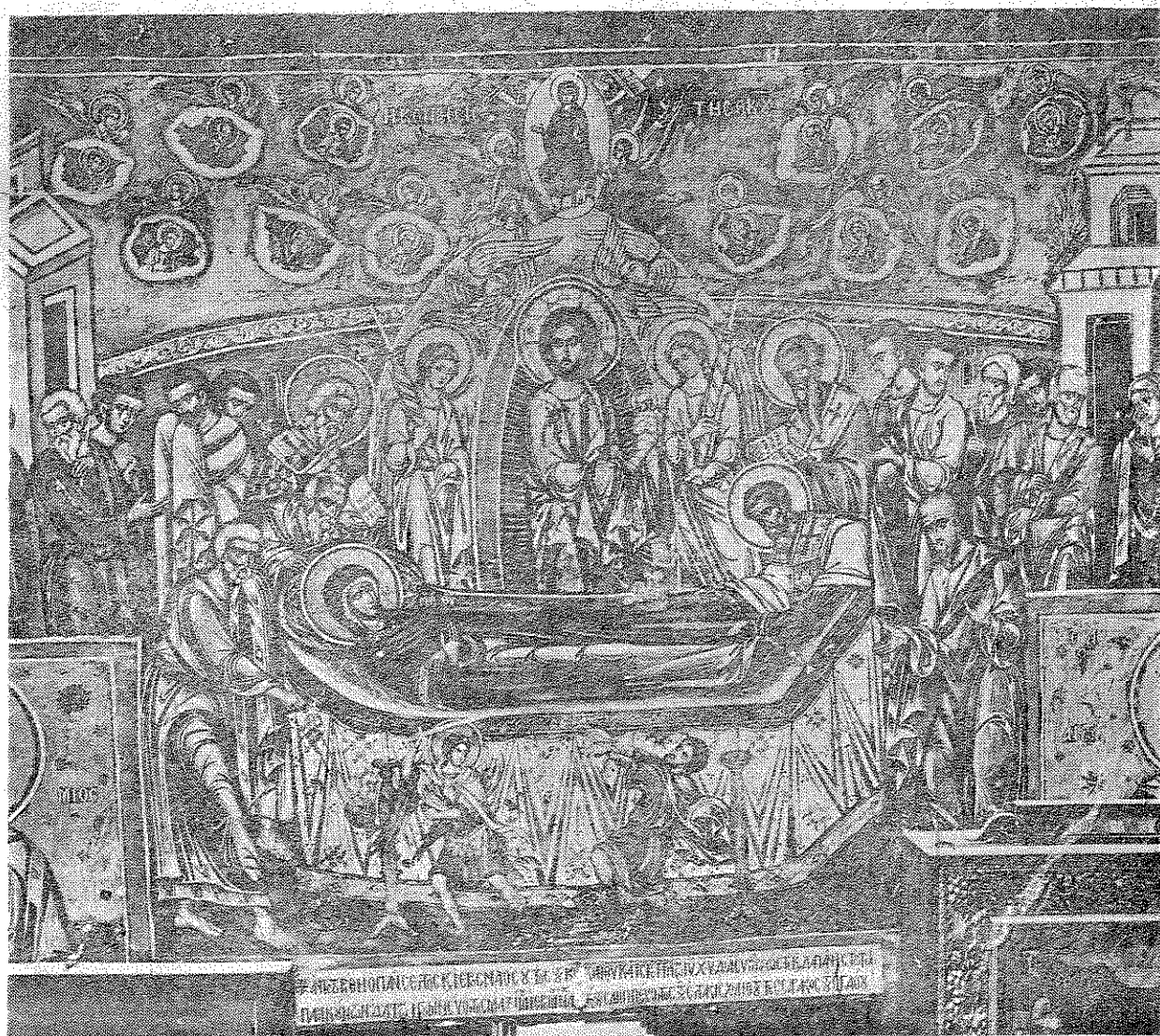
(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 399 - 400

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι ἐν Σοί, Παρθένε Ἀχραντε... ἢ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζοις αἰεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν Σου» (Κοσμάς)

ΣΥΝΕΣΤΑΛΜΕΝΗ ΕΝΑΤΕΝΙΣΙΣ

Ούτε ἡ ἀνέγγικτος λευκότης τῶν κρίνων, οὔτε ἡ ἐκτυφλωτική λαμπρότης τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, οὔτε καὶ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα ὁλῶν ὁμοῦ τῶν ἀνθέων θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκφράσωσι τὸ θεῖον καὶ οὐράνιον κάλλος τῆς Παρθένου !

Καὶ πῶς νὰ δυνηθῶσιν ὑλικά στοιχεῖα νὰ ἐκφράσωσι τοιοῦτον ὑπερκόσμιον κάλλος, ὅταν καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ ἀγγελικαὶ δυνάμεις συστέλλουν ἐκ σεβασμοῦ τὰς πτέρυγας τῶν πρὸ τῆς Παρθένου ;

Τὸ κάλλος αὐτό, τὸ μοναδικὸν καὶ ἀνεπα-
νάληπτον εἰς τὴν ἱστορίαν, στηρίζεται εἰς τὸ
προσωπικὸν μεγαλεῖον τῆς Παρθένου !

Μεγαλεῖον ὀφειλόμενον οὐχὶ εἰς τὸν πλοῦ-
τον, τὴν ἀριστοκρατικὴν καταγωγὴν, τὴν
κοσμικὴν μόρφωσιν, ἢ ἄλλην τινὰ ὑλικὴν ὑ-
περοχὴν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς Παρ-
θένου ἐν τῷ ἔργῳ τῆς Θείας ἐνσάρκου Οἰκο-
νομίας καὶ ἄκρας συγκαταβάσεως τοῦ Θεοῦ.

Μόνον δύο λέξεις ἡρμήνευσαν μὲ εὐστοχί-
αν, ἀλλὰ καὶ λιτότητα τὸ Μεγαλεῖον τῆς
Παρθένου· τὴν μίαν διετύπωσεν ὁ Ἀρχάγγελος,
ὅστις ὡς φορεὺς θεῶν βουλῶν ἠδυνήθη ἀμυ-
δρῶς πῶς νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς
καταπληκτικῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ· τὴν ἐτέ-
ραν διετύπωσαν, συσπώμενα ἐκ τοῦ δέους,
γυναικεῖα χεῖλη διὰ νὰ ἐκφράσουν μίαν μυ-
στηριώδη προφητικὴν ἔκστασιν ἀγεννήτου
ἐμβρύου,

«Χαῖρε **κεχαριτωμένη**» (Λουκ. Α'. 28)
διεμήνυσεν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ πρὸς τὴν
Παρθένον· «**εὐλόγημένη** σὺ ἐν γυναιξίν»
(Λουκ. Α. 42) ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη ἡ
Μήτηρ τοῦ Προδρόμου, ἡ Ἑλισάβετ, κυφο-
ροῦσα τὸν ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα,
ὅτε ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Θεοτόκου.

Κεχαριτωμένη· ἐνεβαπτίσθη κυριολε-
κτικῶς ἡ Παρθένος εἰς τοὺς ἀνεξαντλήτους
ὠκεανούς τῆς ὠραιοποιου καὶ παντοδυνάμου
χάριτος τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ ὁμως κατὰ λόγον
αὐθαιρέτου ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ διότι
ἐξ ἰδίας προαιρέσεως καὶ ἐξ ἰδίας ἰκανότητος
κατέστη ἀξία μιᾶς τοιαύτης ἀκτινοβόλου ἐ-
ξάρσεως !

Εὐλογημένη· θεῖα, ἀγγελικὰ καὶ ἀν-
θρώπινα χεῖλη εὐλογοῦν ἀσιγήτως τὴν Παρ-
θένον ἱσταμένην ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμα-

κος τοῦ Ἰακώβ καὶ ἐκεῖθεν δεσπόζουσιν ἐπὶ
πάσης τῆς κτίσεως !

Ἐπὶ τῆς φρικτῆς ὁμως καὶ ἀπροσίτου αὐ-
τῆς κορυφῆς ἡ ν' ἐ β ἡ καταλαμβάνουσα μίαν
πρὸς μίαν τὰς βαθμίδας τῆς ἠθικῆς τελειώ-
σεως !

«Θεὸς ὅπου βούλεται νικᾷται φύσεως
τάξις», χωρὶς ὁμως καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸ
ἀμετακίνητον καθεστῶς τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν.

Τὸ μέτρον τῆς ἐξ ἰδίας προαιρέσεως προ-
σωπικῆς ἀξίας διαφαίνεται εἰς τὴν σύνεσιν,
μεθ' ἧς ὑπεδέχθη τὴν πρότασιν τῶν οὐρα-
νῶν. Ἐντρομος ἔρωτᾷ· «πῶς ἔσται μοι τοῦ-
το», διότι «διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ
καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὐ-
τος» (Λουκ. Α, 29, 24).

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐβεβαιώθῃ, ὅτι Πνεῦμα
ἅγιον ἐπελεύσεται καὶ «Δύναμις ὑψίστου ἐ-
πισκιάσει» (Λουκ Α, 35) συγκλονίζεται ἀνα-
μετροῦσα τὴν εὐτελείαν τῆς, ὡς ἀνθρώπου,
ἐν συγκρίσει μὲ τὸ μεγαλεῖον τοῦ γεγονότος,
εἰς ὃ ἐκλήθη νὰ ὑπουργήσῃ !

Καὶ τὸν μόνον τίτλον, τὸν ὁποῖον ἐπιλέ-
γει διὰ νὰ αὐτοχαρακτηρισθῇ, συναισθανο-
μένη πλήρως τὴν σημασίαν, εἶναι ὁ εὐτελέ-
στερος καὶ ταπεινότερος· «Ἰδοὺ ἡ δούλη
Κυρίου» (Λουκ. Α' 38).

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ τὸ ἕτερον βάθρον τοῦ Με-
γαλείου τῆς Παρθένου· ἡ ταπείνωσις !

Σύνεσις καὶ ταπείνωσις· οἱ δεσπόζοντες
ἀδάμαντες τοῦ στέμματος, δι' οὗ ἐκοσμήθη.
Ἐκτὸς ὁμως αὐτῶν καὶ ἡ ἀγνότης, ἡ πίστις,
ἡ ἀγάπη, ἡ εὐλάβεια συμπλέκουν μίαν πρα-
γματικότητα ἀκτινοβόλου Ἀρετῆς, δικαιολο-
γοῦσαν τὴν ἐκλογὴν τῆς Παρθένου ὑπὸ τοῦ
Θεοῦ μεταξύ τόσων ἑκατομμυρίων γυναι-
κῶν.

Κεχαρητωμένη λοιπὸν καὶ **Εὐλογη-
μένη** καὶ κατὰ λόγον Θείας βουλήσεως, ἄλ-
λὰ καὶ ἐξ ἰδίας ἰκανότητος καὶ ἀξίας.

Τὸ πρόσωπον αὐτό, ὅπερ ἡ Θεῖα χάρις ἐξω-
ράισε καὶ ἡ Δύναμις τοῦ Θεοῦ τὸ ἐξηκόντισε μέ-
χρι τοῦ κύκλου τῆς τρισηλίου Θεότητος, ὡς τὸν
ἓνα τῆς Τριάδος ἀρρήτως τεκοῦσαν, τῇ εὐδοκίᾳ
τοῦ Πατρὸς καὶ τελεσιουργῶ ἐπισκιάσει τοῦ Πα-
ναγίου Πνεύματος, δὲν ἀπεξενώθῃ ἀγεφυρώτως
ἀπὸ τὸν χώρον τοῦ ἀνθρώπου.

Θεοῦ Μήτηρ, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ἡ Παρθέ-
νος ἐξασφαλίζει διὰ τῆς παρουσίας τῆς τὸν τόνον
τῆς γλυκοστόργου ἀγάπης, ἥτις διοχετεύεται

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Βλέπετε μήτε ὑμᾶς πλανήσεται»
(Ματθ. ΚΔ, 5)

(Συνέχεια εἰς τὴν στηλιτευτικὴν κατὰ Λατίνων ἐπιστολὴν τοῦ ἀοιδίου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως).

«Οἱ Πατέρες διὰ Συνόδου Οἰκουμένης (τῆς Α' κανὼν ΣΤ) διορίζουσιν, ὁ Ρώμης νὰ ἔχη τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἐπίσκοποι, μέσα εἰς τὰ ὅρια μόνης τῆς ἐπαρχίας του, καὶ οἱ Λατίνοι ἐν τοῖς αὐτῶν συλλόγοις ἀπλώνουν τὴν ἐξουσίαν του εἰς ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς... Οἱ Πατέρες ἀποφασίζουν, ὅτι τὰς κλεῖς τοῦ Οὐρανοῦ, δηλαδὴ τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν τε καὶ λύειν τὰς ἁμαρτίας τὰς ἔλαβον παρὰ Χριστοῦ ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι. (Ἰωάν. Κ. 22) οἱ Λατίνοι δὲ ἰσχυρίζονται ὅτι τὰς ἔλαβε μόνον ὁ Πέτρος, καὶ ὅτι οὗτος τὰς ἔνε χειρίσιν εἰς μόνον τὸν Πάπαν. Ὁ Πέτρος ὑποκείμενος εἰς τὴν Σύνοδον καὶ μέλος καὶ συνάδελφος μέσα εἰς τὴν ἀποστολικὴν σύγκλητον, καθὼς φαίνεται εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, (Πράξ. ΙΕ. 6—29) καὶ ὁ Πάπας ὑπερνέφελος καὶ ὑπὲρ τὰς Συνόδους, κατ' αὐτοὺς μονοκράτωρ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Πατέρες εἰς τὸ «ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν», ἐξηγοῦσιν, ἐπὶ ταύτῃ σου τῇ ὁμολογίᾳ (ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστὸς) καὶ οἱ Λατίνοι ἀντιλέγουσιν ἡ δὲ πέτρα ἐστὶν ὁ Πάπας. Οἱ Πατέρες ἀνῶθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐτέλουν τὸ Μυστή-

ως θεραπεία εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, ὡς προστασία εἰς τοὺς ἀδυνάτους, ὡς ἰλασμός εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὡς παντοῖα βοήθεια τῶν πάντων δεομένων.

Ἀνεξερευνήτοι αἱ βουλὰὶ τοῦ Θεοῦ. Μυρίους τρόπους θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιστρατεύσῃ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ παρουσία ὁμως τῆς Παρθένου ἐξασφαλίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν φιλόστοργον Μητέρα, τὸν τρυφερὸν ψυχισμόν, τὸν ἅγιον συναίσθηματισμόν, χωρὶς τὰ ὁποῖα θὰ ὁμοίᾳζε ἡ Ἐκκλησία πρὸς οἰκογένειαν χωρὶς Μητέρα, ὅπου δεσπόζει ἀτέγκτως ἡ πατρικὴ αὐστηρότης.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατέστησε τὴν Παρθένον κέντρον ἑνὸς κύκλου λειτουργικοῦ, τεχνικοῦ, ὑμολογικοῦ, δι' οὗ ὁ πιστὸς προσοικειοῦται τὴν σωτηρίαν εὐκολώτερον «ταῖς Πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου».

Τὸ κάλλος καὶ τὸ Μεγαλεῖον αὐτό, πρὸς τὸ ὁποῖον «ὕμνος ἅπας ἡττάται» καὶ πρὸ τοῦ ὁποίου πολὺφθογοὶ ῥήτορες καθίστανται ἄφωνοι ἰχθύες, δὲν ἠδυνήθη οὐδ' αὐτὴ ἡ παντοκτόνος τοῦ χρόνου φθορὰ νὰ ἐκμηδενίσῃ διὰ τοῦ θανάτου «μετέστη πρὸς τὴν ζωὴν».

Μεθισταμένην πρὸς τὴν ζωὴν βλέποντες καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ Γεθσημανῇ, ὡς ἀνατείνωμεν τὸ ὄμμα τῆς καρδίας ἡμῶν καὶ μετὰ πίστεως, ἀλλὰ καὶ θάρρους, ὡς ἀνακράξωμεν Παρθένε, γενοῦ ἡμῖν σκέπη καὶ βοήθεια, διότι ἔχομεν ἀνάγκη τῆς ἀνεξαντλήτου καὶ παντοδυνάμου Μητρικῆς ἀγάπης Σου.

ριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας μὲ ἄρτον ἐνζυμον, οἱ Λατίνοι μὲ ἄζυμα. Οἱ Πατέρες ἐκ παλαιᾶς παραδόσεως παραγγέλλουσιν εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ προσχέωσι καὶ ζέον ὕδωρ (εἰς τὸ ἅγιον ποτήριον) οἱ Λατίνοι ἀποβάλλουσι καὶ τὴ ζέον. Οἱ Πατέρες μᾶς ἄφησαν τίπον ἀπαράβατον νὰ τελειοῦται εἰδοποιούμενον τὸ Μυστήριον διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπικλήσεως, προηγουμένων ἱστορικῶς τῶν Κυριακῶν λόγων (δηλ. λάβετε φάγετε... πῖτε ἐξ αὐτοῦ πάντες...) μετὰ τὰ τὰ ὁποῖα εἰσέτι τὰ προκείμενα δῶρα, ὡς μήπω τελειωμένα καλοῦσιν ἄρτον καὶ οἶνον (καὶ ποιήσων τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον... τὸ δὲ ἐν τῷ ποτηρίῳ τοῦ τῷ) Οἱ Λατίνοι ἀπ' ἐναντίας τελειωτικὰ ἔχουσι τὰ κυριακά λόγια, (δηλαδὴ κατ' αὐτοῦ; μὲ τὴν ἐκφώνησιν τῶν Κυριακῶν λόγων «Λάβετε φάγετε... πῖτε ἐξ αὐτοῦ, γίνεται ἡ τελείωσις τοῦ Μυστηρίου, ἀνευ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ τῆς Εὐλογίας τοῦ ἱερέως «καὶ ποιήσων τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον κ.λ., ὡς ἀναφέρεται εἰς τὰς Θείας Λειτουργίας Μ. Βασιλείου καὶ ἱεροῦ Χρυσοστόμου).

Οἱ Πατέρες καθαρτήριον πῦρ μετὰ θάνατον οὐτε ἐστοχάσθησαν οὔτε εἶπον, οἱ Λατίνοι ἠγάπησαν εἰς τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, ἐξω ἀπὸ τὴν αἰώνιον κάμινον τῆς γενένης, ἄλλην μίαν χρονικὴν κάμινον τοῦ Πουργατορίου, ἡ ὁποία δίδει περισσότερον κέρδος εἰς τὰ θησαυροφυλάκια τῶν φιλοχρημάτων Παπῶν, ἀπὸ ὅλας τὰς καμίνους τῶν πλουσιωτέρων χρυσοχοῦντων χωνευτηρίων. Οἱ Θεοφόροι Πατέρες τέλος πάντων ἀκολουθοῦντες εἰς τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν μακαρίων καὶ τὴν κόλασιν τῶν κατακριτῶν τὴν ἀποταμιεύουν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ (Δευτέραν) Παρουσίαν μετὰ τὴν κρίσιν, οἱ Λατίνοι καθήμενοι αὐτοὶ κρίναι καὶ προαρπάζοντες οἰονεῖ τὴν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ὁ Πατὴρ μὴ κρίνων οὐδένα πᾶσαν δέδωκε τῷ Υἱῷ, ἄλλους μακαρίζουν, ἄλλους κολάζουν, κατὰ τὴν ἀρέσκειάν των, καὶ πρὶν γίνῃ παρὰ τοῦ οὐρανίου Κριτοῦ ἡ κρίσις καὶ μὲ τὸσα καὶ τοιαῦτα δόγματα, ἀντίφθογγα εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εὐαγγελίζονται εἰς ὑμᾶς φανερά παρ' ὅ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πατέρες εὐαγγελίσοντο:

...Ποῖον ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἄφησαν αὐτοὶ ἀσάλευτον; Ἐξ ἀρχῆς οἱ Ἀρχιερεῖς εἶχον μόνον τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν. Ἀλλὰ τώρα ἀπὸ πολλοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς αὐτῶν συνάπτουσι τὸ πνεῦμα μὲ τὸν κόσμον τὸ ἐκκλησιαστικὸν μὲ τὸ πολιτικὸν καὶ ἀκούοντες «τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ», αὐτοὶ οἰκαιοποιοῦνται καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ Καίσαρος, τὴν διοίκησιν καὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων καὶ ἐπίσκοποι ἅμα οἱ αὐτοί, καὶ βασιλεῖς καὶ δυνάσται, κρατοῦσι μὲ τὸ ἓνα χερὶ τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον, μὲ τὸ ἄλλο τὸ σπαθί... Φεῦ! ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐδιωρίσθησαν νὰ προσφέρουν εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἀναιμάκτον θυσίαν, ἀνακατώνονται μὲ τὴν ἐξωτερικὴν ἐξουσίαν εἰς τὰ ἀνθρώπινα αἵματα (μὲ τὰς θανατικὰς ἐκτελέσεις). Ὁ Θεός, ἂν καὶ ὑπερῆγάτα τὸν Δαβὶδ, περὶ τοῦ ὁποίου εἶπεν «εὗρον ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου», δὲν ἐδέχθη νὰ γίνῃ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Ναοῦ παρ' ἐκείνου «διότι αἱ χεῖρες αὐτοῦ αἷμα ἐξέχεον». Διὰ τοῦτο τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπε-

ταμιεύθη εἰς τὸν Σολομώντα τὸν εἰρηνικὸν βασιλέα. Καὶ ἂν τὸν ναὸν τὸν χειροποιήτων τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ οἰκοδομήσουν ὅσοι αἵματα ἐκχέουν, πόσῳ μᾶλλον τὸν ναὸν τὸν ἀχειροποιήτων τοῦ Θεανδρικοῦ σώματος; (δηλαδή τὴν τέλεσιν τοῦ φρικτοῦ τῆς Θείας Εὐχαριστίας Μυστηρίου). Ποῖον εἶναι μεγαλύτερον; Ὁ Ναός, ἢ τὸ φρικτὸν Μυστήριον τὸ ἁγιάζον τὸν Ναόν; Ἀλλὰ ποῖον ἄφησαν, οἱ Λυτικοὶ ἀκαινοτόμητον; Οἱ Ἀποστολικοὶ καὶ συνοδικοὶ κανόνες; ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς κοσμικοὺς ἱερεῖς νὰ εἶναι ἄνδρες νόμιμοι μιᾶς γυναικός, καὶ αὐτοὶ ἀπηγόρευσαν τὸν γάμον τῶν κοσμικῶν ἱερέων, ὥσπερ καὶ τῶν μοναχῶν· οἱ νόμοι κωλύουν τὸ ἱεραῖσθαι (τὴν χειροτονίαν) εἰς ὅσους περιπέσωσι, καθὼς εἰς φόνον, οὕτω καὶ εἰς σαρκικὸν ἁμάρτημα, καὶ αὐτοὶ τοὺς συγχωροῦσι (καὶ τοὺς χειροτονοῦν). Δι' εὐτασίαν καὶ σεμνοπρέπειαν ἐπεκράτησεν ἔθος ἐπαινετόν, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ νὰ τρέφωσι καὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κόμην, καὶ τοῦ προσώπου τὸν πώγωνα, ὅθεν ὁ θεὸς Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἱερὸν στολισμὸν τοῦτον ὠνόμασε, καὶ αὐτοὶ, καὶ ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς, ἐξορίζουσιν ὁμοῦ μετὰ αὐτὰ καὶ τὸν μύστικα, καὶ παραστήνουσιν εἰς ἡμᾶς τὴν κεφαλὴν τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας (τὸν Πάπαν) ἐξουρισμένην. Ἡ παράδοσις ἡ ἀρχαία τῆς Ἐκκλησίας διορίζει νὰ χειροτονῇ Ἐπίσκοπος ἐν μιᾷ λειτουργίᾳ ἓνα μόνον ἱερέα, καὶ αὐτοὶ χειροτονοῦν ἅμα καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ πέντε καὶ δέκα, ἢ καὶ πλείονας. Ἡ παράδοσις οἰκοδομεῖ τὰς Ἐκκλησίας ἐστρατιάδας πρὸς Ἀντιόχας, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος διορίζει νὰ στρεφώμεθα πρὸς αὐτὸν... καὶ αὐτοὶ τοὺς ναοὺς τῶν στρέφοντων ἀδιαφόρως κατὰ πᾶν μέρος.

Ἡ παράδοσις ἐπιτρέπει εἰς ἓν θυσιαστήριον (ἁγίαν Τράπεζαν) μιᾶς Ἐκκλησίας μία καὶ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν λειτουργία νὰ ἐτελεῖται, καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ θυσιαστηρίῳ, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιτελοῦσι πολλὰς λειτουργίας. Εἰκόνας παρεδόθημεν νὰ σεβώμεθα ἔξω γραφισμένας, καὶ αὐτοὶ προσκυνοῦν γλυπτὰ καὶ εἰδωλα. Τὴν Παρθένον Μαρίαν πρεπόντως ἡμεῖς ζωγραφούμεν αἰδέσιμον εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐνδεημένην μετὰ σεμνότητα κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθιμον ἱμάτια, καὶ αὐτοὶ ἰδρύνοντες εἰς τύπον Αὐτῆς ἀναίσχυντον ἀγαλμα, τῆς ψιμνυθίζουσι τὸ πρόσωπον, τῆς περιποιοῦνται μετὰ δακτυλοειδεῖς ἁσμένους ἑλικας τῶν τριχῶν τοὺς πλοκάμους, κρεμῶσι τρυπῶντας εἰς τὰ αὐτὰ τῆς πολύτιμα ἐνώτια (σκουλαρίκια), ἐξαερωῶσιν εἰς τὸν τράχηλόν της χρυσοῦν καὶ λιθοκόλλητον περιδέριον, τὴν ἐνδύουσιν μετὰ φορέματα ἁσμένα καὶ ἅτακτα... καὶ περιζωννύοντες μετὰ τὸν πολυποικίλον ἱμάντα τῶν σωματικῶν χαρίτων τὴν ὑπέραγνον Μητέρα τοῦ Θεοῦ, παρασταίνουσιν ὡς εἰκόνα τῆς Παρθένου, φρεῖσαι μου Δέσποινα, μίαν ἀκόλαστον Ἀφροδίτην. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δὸς Κάνιγρος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΤΟ 4ον ΕΚ ΤΩΝ ΘΑΝΑΣΙΜΩΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Ο ΦΘΟΝΟΣ

«Ὁπου ζῆλος καὶ ἐρίθεια ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα».
(Ἐπιστ. Ἰακώβ. γ', 16)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ φθόνος, λοιπόν, εἶναι τὸ καταστάλαγμα πολλῶν ἀμαρτημάτων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν σειρὰν του παράγει νέαν σωρείαν κακῶν. Διαφθείρει τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἀχρηστεύει διὰ τὴν ἐκτέλεσιν κάθε καλοῦ, μεγάλου καὶ γενναίου ἔργου. Ἀντιμάχεται αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἢ ὅποια διανέμει τὰ ἀγαθὰ εἰς τὴν γῆν κατὰ τὰ σοφὰ βουλεύματά της, καὶ διεγείρει (ὁ φθόνος) τὸ μῖσος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τὸ νὰ παρουσιάσῃ ὡς ἐγκλημα τὰ κεκτημένα δικαιώματα τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ ἀντιμάχεται καὶ τὸν ἴδιον τὸν φθονερὸν διότι ὁ φθόνος φυγαδεύει ἀπὸ τὴν ψυχὴν του τὴν γαλήνην. Ἀλλοιώνει ἀκόμη καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ φθονεροῦ, τοῦ καταστρέφει τὴν σωματικὴν ὑγείαν, τοῦ βάζει εἰς τὰ χεῖλη τὸ δηλητήριον τῆς συκοφαντίας, εἰς τὰ βλέμματα τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πλεονεξίας, ἢ τὴν πικρίαν τοῦ τρωθέντος ἐγωῖσμοῦ, ἢ τὴν κατάραν τοῦ μίσους. «Ὁπου, λοιπόν, ζῆλος καὶ ἐρίθεια ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα».

Κατὰ τὸν σοφὸν Σολομώντα ὁ φθόνος εἶναι σκώληξ τῶν ὀστέων. Κατατρώγει τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν κάμνει ἀναίσθητον διὰ τὰ δῶρα, τὰ ὅποια μετὰ πατρικὴν χεῖρα τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός. Ὅταν ὁ φθονερὸς βλέπῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἄλλων χάνει τὴν ἰδικὴν του εὐδαιμονίαν. Χάνει ὅ,τι ἔχει, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ ποτέ, ἐκεῖνο ποῦ θέλει.

Ὁπου ὑπάρχει φθόνος, δὲν ὑπάρχει ἡ αἴσθησις τῆς αὐταρκειᾶς καὶ τῆς χαρᾶς. Ἡ δυσἀρεσκεία τοῦ φθονεροῦ εἶναι ἀβυσσος, μέσα εἰς τὴν ὅποιαν πληθύνονται αἱ ἀθλιότητες τοῦ ἴδιου.

Ὅπως ὅλαι αἱ κακίαι ἔχουν τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματά των ἔτσι καὶ ὁ φθονερὸς γίνεται φανερός ἀπὸ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά. Ἡ ἀγανάκτησις ζωγραφίζεται εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ δι' αὐτὸ οἱ ἐνάρετοι τὸν ἀποστρέφονται. Διὰ τὴν ἀράγην ἢ ἀστοργίαν καὶ ἡ σκληρότης νὰ τὸν κάμνουν νὰ μέμφεται τόσο πολύ τοὺς ἀνθρώπους; Διὰ τὴν νὰ εὕρῃ παντοῦ ἀφορμὰς, ποῦ νὰ διεγείρουν τὴν ὑποψίαν του; Διὰ τὴν νὰ ἀποδίδῃ τόσα ἐλαττώματα εἰς ὅλους ἐκείνους ποῦ συναναστρέφεται;

Διότι παντοῦ βλέπει τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὰ ἐλαττώματα. Ἀνάγκη λοιπὸν πᾶσα νὰ μεταβάλλῃ τὴν πονηράν του φύσιν. Ἀνάγκη νὰ ἀλλάξῃ τὰς καταστρεπτικὰς συνηθείας του. Νὰ γίνῃ κυρίαρχος τοῦ ἑαυτοῦ του. Τότε καὶ μόνον θὰ ἴδῃ μετὰ ἐκπληξιν νὰ ἀλλάξῃ ὅλος ὁ κόσμος.

Βεβαίως εἶναι δύσκολον τὸ ἔργον τῆς ἐκρίζωσως τοῦ φθόνου ἀπὸ τὴν καρδίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἐρριζοβόλησεν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἀδύνατον, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχῃ σταθερὰν θέλησιν καὶ ὁ-

δηγείται από τὸν ἔρωτα τοῦ καλοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ καθεὶς πρέπει μόνις διακρίνει εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἔστω καὶ ἐλαφρὰ ἔχῃ φθόνου, νὰ τὰ καταπολεμήσῃ μὲ ἐπιμονήν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ νίκη ἐπιτυγχάνεται εὐκόλως καὶ ἡ ψυχὴ διατηρεῖ τὴν ἀγνότητα, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν γαλήνην τῆς.

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ παραμείνωμεν ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν κακίαν; Πρέπει νὰ συνηθίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας νὰ μὴ δίδῃ ὑπερβολικὴν ἀξίαν εἰς τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης. Πρέπει ἐπίσης νὰ πιστεύωμεν ὅτι κανένα ἄλλο ἀγαθόν, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μᾶς δίδει ἡ Θεία Πρόνοια δὲν ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸν θνητὸν εὐδαίμονα. Πρέπει νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ Μέγας Κυβερνήτης τοῦ παντός καὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ὁ πανάγαθος χορηγὸς τῶν ἀγαθῶν, τότε καὶ μόνον θὰ μᾶς δώσῃ τὸ ἀγαθὸν ποὺ ἐπιθυμοῦμεν, ὅταν τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ μὴ νὰ ἀποβῇ ὠφέλιμον εἰς ἡμᾶς.

Ὅποιος ἀμφιβάλει δι' αὐτά, ἀμφιβάλλει καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ θεοῦ λόγου, ὅστις λέγει, ὅτι ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος γνωρίζει ποίων πραγμάτων ἔχομεν ἀνάγκην καί, ὅτι ὁ φόβος καὶ ἡ ἐλπίς πρὸς τὸν Θεὸν συντελεῖ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τότε ἀμφιβάλλει καὶ διὰ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς Θείας Προνοίας, ἥτις ἐφρόντισε δι' αὐτὸ προτοῦ νὰ ὑπάρξῃ ἀκόμη. Τότε θέτει τὸν σαθρὸν νοῦν του ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄπειρον σοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ, ὅστις ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἐδημιούργησεν τὴν ζωὴν καὶ ὁλοκλήρους κόσμους.

Τότε πρέπει νὰ θεωρήσωμεν, ὅτι διὰ τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν δὲν ὑπάρχουν οὔτε Θεός, οὔτε Πρόνοια, οὔτε πίστις, οὔτε ἐλπίς. Αἰωρούμενος μέσα εἰς τὰ ὀνειροπολήματα τῆς ἀθεραπεύτου παραφροσύνης του χάνεται εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπόγνωσιν.

Ἄν ἀντιθέτως αἱ μεγάλοι καὶ αἰώνιοι ἀλήθειαι, αἱ ὁποῖαι διδάσκονται ἀπὸ τὴν θρησκείαν, εἶναι χαραγμένοι εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, πῶς ἡμπορεῖ ὁ φθόνος νὰ εὕρσκη θέσιν πλησίον αὐτῶν; Διατὶ νὰ μὴ θέλῃ ὁ φθονερὸς νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸν πλησίον του τὰ ἀγαθὰ, ποὺ τοῦ ἔδωκε ὁ οὐράνιος Πατὴρ; Διότι τὰ ἀγαθὰ αὐτά τὰ ἔδωκε καὶ διὰ νὰ τοῦ εἶναι χρήσιμα, ἀλλὰ καὶ ὥς μέσα διὰ νὰ γίνουν πλέον χρήσιμα εἰς τοὺς ἄλλους. Διατὶ λοιπὸν νὰ φθονῇ τοὺς ὁμοίους του διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἀρνεῖται ἡ Θεία Πρόνοια, ἐπειδὴ θὰ τοῦ ἦσαν εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις ὀλέθρια; Δὲν καταλαβαίνει ἄραγε, ὅτι τὸ φάρμακον μὲ τὸ ὁποῖον μερικοὶ ἐθεραπεύθησαν, ἡμπορεῖ νὰ ἀποβῇ εἰς ἄλλους δραστικὸν δηλητήριον;

Ἐπιθυμοῦμεν λοιπὸν νὰ διατηρήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἐλεύθερον ἀπὸ τὸν φθόνον; Ἄς κάμωμεν βίωμα τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀπλότητα τῆς χριστιανικῆς σοφίας, τῆς σοφίας, ἥτις μᾶς παραγγέλλει: «νὰ εἶσαι ὁ ἄριστος εἰς τὸν τομέα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐκλήθης, εἰς τὸ λειτούργημα σου, ἢ εἰς τὸ ἐπάγγελμά σου.

Νὰ πράττῃς πάντοτε τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον σοῦ

ἐπιτρέπουν αἱ δυνάμεις σου. Ἔτσι μόνον θὰ τιμᾷσαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ θὰ ἔχῃ τὴν αἴσθησιν τῆς εὐδαιμονίας. Ἔτσι οὐδέποτε θὰ αἰσθανθῇς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φθονήσῃς τοὺς ἄλλους».

Ἡ δυστυχία τῶν ἀνοήτων εὐρίσκεται εἰς τοῦτο: Θέλουν συνεχῶς κάτι καλύτερον χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν ἀνάλογον σταθερὰν θέλησιν διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν. Πάντοτε ἐτιθυμοῦν τὰ ὑψηλότερα, δὲν τολμοῦν ὁμως νὰ βαδίσουν τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς αὐτά. Ἡ δυστυχία προέρχεται ἀπὸ τὴν παρεξήγησιν, ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ λάμψις τῶν πραγμάτων φέρει τὴν εὐδαιμονίαν. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὁμως ἡ ψυχὴ δὲν λαμβάνει ἀλλὰ δίδει λάμψιν εἰς τὰ ἀγαθὰ ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον.

(Τὸ τέλος τῆς μελέτης εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

Η ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΡΕΤΗ

«Ἴδού ἡ δούλη Κυρίου»
(Θεονόκος)

Ἡ ταπείνωσις δὲν εἶναι μόνον θρησκευτικὴ ἀρετὴ· δὲν εἶναι μόνον ἡ συναίσθησις τῆς ἀθλιότητος ἡμῶν καὶ ὁ αὐτομηδενισμὸς ἡμῶν.

Ἡ ταπείνωσις εἶναι καὶ κοινωνικὴ ἀρετὴ. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ζεῖ εἰς μίαν ἀπομόνωσιν· ζεῖ μετὰ τῶν συνανθρώπων του. Ἡ ὁμαδικὴ αὐτὴ συμβίωσις, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἀποτελεῖ καὶ ἐκδήλωσιν τῆς κοινωνικῆς του ὁριζῆς, ἀπαιτεῖ ἐκ μέρους τοῦ ἀτόμου ἕναν περιορισμὸν ὅλων τῶν ἀτομικῶν ἐκείνων ἀκροτήτων, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, δυσκολεύουν τὴν ὁμαδικὴν ζωὴν. Ἀκόμη περισσότερον ἡ ὁμαδικὴ συμβίωσις ἀπαιτεῖ μίαν ἱκανότητα προσαρμογῆς πρὸς τοὺς ὄρους καὶ τὰς συνθήκας τῆς ὁμαδικῆς συμβιώσεως!

Τόσον ὁμως ὁ ἐκαύσιος περιορισμὸς, ὅσον καὶ ἡ προσαρμογὴ δύνανται νὰ πραγματοποιηθῶν μόνον ἀπὸ ἄτομα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι φορτισμένα μὲ τὸ ἐπαχθὲς καὶ ἐπικίνδυνον φορτίον τοῦ ἐγωῖσμοῦ.

Πῶς εἶναι πο-ἔ δυνατόν ὁ ἐγωῖσμός, αὐτὸς ποὺ τὰ θέλει ὅλα δικά του, νὰ ὑποχωρήσῃ; Νὰ ὑποταχθῇ ἐκουσίως εἰς ἕνα κώδικα κοινωνικῶν ὑποχρεώσεων;

Ὁ ἐγωῖσμός διακατέχεται ἀπὸ τὴν φαντασίωσιν, ὅτι εἶναι τὸ κέντρον τοῦ Σύμπαντος, ἡ κορυφὴ τῆς κοινωνίας, ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ!

Πάσχει ἀπὸ ἕνα σύμπλεγμα ὑπεροχῆς, μεγαλομανίας καὶ δυσανασχετεῖ ὡς ὅτι οἱ ἄνθρωποι... παραγνῶρίζουν τὴν ἀξίαν του!

Διὰ τὰ τοὺς... τιμωρῆσιν δὲ τοὺς περιφρονεῖ καὶ τοὺς μισεῖ!

Ἀπαραίτητος λοιπὸν ἡ ταπείνωσις διὰ μίαν ἀρμονικὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν!

Ὁ ταπεινὸς εἶναι γλυκὺς, καταδεχτικός, ἀνυπόκριτος, εὐθύς, εὐπροσήγορος.

Ὁ ταπεινὸς ζῇ τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀγάπης

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ἐάν ἐπιλάβωμαί σου Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖν ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου ἔάν οὐ μὴ σοῦ μνησθῶ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΑΔΥΤΙΣ

Μετά τὴν ἐξέτασιν τῶν ὀνομάτων Σαλήμ καὶ Ἱερουσαλήμ ἐρχόμεθα εἰς δύο ἄλλας ὀνομασίας τῆς ἁγίας Πόλεως.

Ὁ Ἕλλην ἱστορικός Ἡρόδοτος ἀφηγοῦμενος τὴν μάχην τῶν Ἰουδαίων ἐναντίον τοῦ Φαρῶ Νεκῶ λέγει, ὅτι, ἄφοῦ ὁ τελευταῖος ἐνίκησεν τοὺς Ἰουδαίους, τοὺς ὁποίους ὀνομάζει Σύρους, κατέλαβεν κάποια μεγάλην πόλιν τῆς Συρίας ὀνομαζομένην Κάδυτιν. Ποία ὅμως ἦτο αὕτη ἡ Κάδυτις; Μερικοὶ θεωροῦν ὅτι ἦτο ἡ Γάζα, ἄλλοι ὅμως, ὁρθότερον, σκεπτόμενοι πιστεύουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ἁγίας πόλεως. Εἰς τοῦτο συντελοῦν οἱ ἐξῆς λόγοι:

1) Ἡ Ἱερουσαλήμ ὀνομάζετο ἀπὸ τοὺς Ἑβραῖους καθουσά, δηλαδὴ ἁγία. Αὐτὸ τὸ ἐπίθετον τὸ ἐνεχάραζον καὶ εἰς τὰ νομίσματά των τὰ ὁποῖα ἔγραφον «Ἱερουσαλήμ ἁγία». Ἡ ὀνομασία αὕτη ἐχρησιμοποιεῖτο ἀκόμη καὶ ἀπὸ

καὶ τῆς ἰσότητος ἀκόπως, διότι δὲν βασανίζεται ἀπὸ συμπλέγματα μεγαλομανίας.

Ἡ ταπεινότης ἀποτελεῖ καὶ στοιχεῖον ἀπαραιτήτων τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου.

Ὁ ταπεινὸς σύζυγος δὲν ζητῇ τὴν ἐκ τοῦ φύλου ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας ὑπεροχὴν, διὰ νὰ κομπάζῃ τυρρανικῶς ἐναντὶ τῆς συζύγου.

Ἡ ταπεινὴ σύζυγος πάλιν δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τοῦ συζύγου κατὰ λόγον πατρικῆς καταγωγῆς ἢ ὕψους προσεنعχθείσης προικός.

Ἀκόμη ὁ ταπεινὸς δὲν ἐνοχλεῖται οὔτε ἀπὸ τοῦ ἐπαίνου τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν.

Εἶναι τὸ κατάκαρπον καὶ βαθύρριζον δένδρον ποῦ ἀνέχεται, χωρὶς νὰ ἐνοχλεῖται, ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς εὐμεταβόλου φύσεως, καὶ τὸν καύσωνα, καὶ τὰς βροχάς, καὶ τοὺς ἀνέμους.

Ὁ ταπεινὸς εἶναι καὶ φιλομαθὴς καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ καταστῇ καὶ πολυμαθής.

Δὲν ἐντρέπεται νὰ ἐρωτᾷ νὰ μανθάνῃ κάτι ποῦ δὲν γνωρίζει.

Εἰκὼν ἀφθάστου μεγαλείου ταπεινοῦ ἀνθρώπου, ἡ Θεοτόκος.

Ὅταν ἔμαθε ὁποῖα ὕψηλὴ ἀποστολὴ τὴν ἀναμένει μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν ἔσπευσε, ἐκφράζουσα τὴν συγκατάθεσίν της, νὰ διαλέξῃ ἕναν τίτλον, διὰ νὰ αὐτοχαρακτηρισθῇ δὲν αὐτὸν ὀνόμασθαι βασίλισσα, Θεομήτωρ, συνεργὸς Θεοῦ, ὡς θὰ ἤρμοζε, ἀλλὰ δούλη. «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι, κατὰ τὸ ρῆμα σου».

τοὺς εἰδωλολάτρας, ἐπειδὴ τὰ νομίσματα ἐκυκλοφόρουν καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης. Ἀκόμη καὶ σήμερον οἱ ἄρσες χρησιμοποιοῦν τὸ ὄνομα Κούδ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ Κάδυτις.

2) Ὁ Ἡρόδοτος παραβάλλει αὐτὴν μὲ τὰς πολυανθρώπους Σάρδεις τὴν πρωτεύουσα τοῦ Κροίσου καὶ τῶν Λυδῶν. Ἄλλη ὅμως πόλις τόσον πλουσία καὶ πολυάνθρωπος, ποῦ νὰ ἤμπορεῖ νὰ παραβληθῇ μὲ τὰς Σάρδεις ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ δὲν ὑπάρχει. Ἀς προστεθῇ ὅτι ἡ Κάδυτις, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, εὐρίσκεται μέσα εἰς ὀρεινὸν τοπίον, ὅπως δηλ. καὶ ἡ ἁγία πόλις.

3) Τέλος ἐπιβεβαιοῦται ἡ πίστις αὐτῇ ἂν γίνῃ ἀντιπαραβολὴ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Ἡροδότη μὲ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ βιβλίον 4 Βασιλ. κγ, 33.

Πάντα ταῦτα μᾶς πείθουν ὅτι ἡ ἁγία πόλις φέρει καὶ τὸ ὄνομα Κάδυτις.

ΑΙΛΙΑ

Αἰλία, καὶ πληρέστερον Αἰλία Καπιτωλία, εἶναι ἄλλη προσηγορία τῆς ἁγίας Πόλεως, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Αἴλιον Ἀνδριανὸν (136 μ. Χ.). Ἰδοὺ τί λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἐπ' αὐτοῦ εἰς τὸν λόγον «Κατὰ Ἰουδαίων».

«Διότι μετὰ ἀπὸ τὴν ἐρήμωσιν ποῦ ἐγένεν ἀπὸ τὸν Βεσπασιανὸν καὶ τὸν Τίτον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀνδριανοῦ, ἀφοῦ ἐμαζεύθησαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐφρόντιζον νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν προηγούμενην πόλιν των, μὴ γνωρίζοντες, ὅτι ἀντιμάχονται τὴν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ νὰ παραμείνῃ ἡ πόλις διὰ παντός ἐρημος. Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ δὲ νὰ ἐπικρατήσῃ κάποιος, ὅταν δὲν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ Θεός, εἶναι παντελὴς ἀφροσύνη. Ἀφοῦ λοιπὸν ἦλθον εἰς σύγκρουσιν μὲ τὸν βασιλέα, τὸν ἔφερον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τοὺς ἐρημώσῃ καὶ πάλιν. Διότι, ἀφοῦ τοὺς διεσκόρπισε, τοὺς αἰχμαλώτισεν καὶ ἐξηφάνισε καὶ τὰ τελευταῖα λείψανα, ὥστε νὰ μὴ ἤμπορουν νὰ ὑπερηφανεύωνται, ἔστησε τὸν ἀνδριανὸν του. Κατόπιν, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι μὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου ἐπρόκειτο νὰ καταπέσῃ αὐτός, ὥστε νὰ φανῇ εἰς αὐτοὺς ὡς ἱκανοποίησις τῆς ἡττῆς, ἔδωκε εἰς τὰ λείψανα τῆς πόλεως τὸ ἰδικὸν τοῦ ὀνόματος. Ἐπειδὴ Αἴλιος ὁ Ἀνδριανὸς ἐκαλεῖτο ἔτσι διέταξε νὰ ὀνομάζῃται καὶ ἡ πόλις».

Καπιτωλία δὲ ὀνομάσθη ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν ἐκτίσθη ὁ ναὸς τοῦ Καπιτωλίου Διός. Ἡ ὀνομασία αὕτη τῆς ἁγίας πόλεως εὐρίσκεται χαραγμένη καὶ εἰς μερικά μέχρι σήμερον διασωθέντα νομίσματα τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων Ἀνδριανοῦ, Ἀντωνίου κλπ.

Οὕτω ἡ ἐνδοξος καὶ ἁγία τοῦ Ὑψίστου πόλις, ἀφοῦ ἐστερήθη τοῦ ἰδικοῦ της ὀνόματος, ἐ-

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ὁ «Τύπος», ὁ μεγάλως ἀδικῶν τὸν ὑπότιτλόν του «Ἑλληνικὸς—Ὁρθόδοξος», φαίνεται ὅτι τὴν δημοκοπίαν εἰς βάρος τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀσκεῖ κατ' εἰλημμένην ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τῶν τροφοδοτῶν του. Ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται ἡ ἐξ ἄλλος συστηματικὴ μανία του ἐναντίον μας. Οὔτε θεῖον, οὔτε ἀνθρώπινον θεσμὸν σέβεται.

Χωρὶς ἀποδείξεις, χωρὶς βεβαιότητάς, χωρὶς μαρτυρίας παρ' ἀξιοπιστῶν μαρτύρων, χωρὶς γνήσια καὶ ἀδιάφρεστα «ντοκουμένα» ἐξυφαίνει συκοφαντίας εἰς βάρος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου μας, δημοσιεύων ἄλλοτε πληροφορίας σκληρότατα κακοποιούσας τὴν ἀλήθειαν καὶ ἄλλοτε... φωτογραφία; παριστανούσας πρόσωπα μηδεμίαν οὐδὲ πόρρωθεν σχέσιν ἔχοντα μετὰ τὴν ὁργάνωσιν ἡμῶν, μετὰ σκοπὸν νὰ κηλιδώσῃ καὶ καταροίψῃ εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν τοὺς θρησκευτικοὺς ἡμῶν ἡγήτορας.

Ἀλλὰ εἶναι ἠθικὸν τοῦτο; Ἐπανελημμένως ἀποκαλεῖ τὸν Σεβ. Ταλαντίου κ. Ἀκάκιον καθηγημένον. Ἀλλά, ἐρωτῶμεν, διατὶ καθηγημένον; Ποία Σύνοδος, πότε, καὶ διὰ ποίαν κατηγορίαν τὸν καθήρξε; Ὑπάρχει τοιαύτη ἔγκυρος Συνοδικὴ ἀπόφασις; Προκαλοῦμεν τὸν «Τύπον» καὶ οἰονδήποτε ἄλλον νὰ μᾶς τὴν παρουσιάσῃ καὶ θὰ τοῦ ὀφείλωμεν εὐγνωμοσύνην. Καὶ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει καθαίρεσις δὲν νομίζει ὁ «Τύπος» ὅτι συκοφαντεῖ ἀποκαλῶν κα

καλεῖτο μετ' ἁλλοφύλους καὶ ἐθνικὰς ἐπωνυμίας. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐπεκράτησεν ὀρεκτοῦς χρόνους καὶ σχεδὸν ἦτο ἐν χρήσει κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκληρῶν αἰώνων. Σιγὰ-σιγὰ ὁμως ἠφανίσθη καὶ ἐλησμονήθη ἐντελῶς, ὥστε ἡ ἁγία πόλις νὰ ἀνακτήσῃ τὸ παλαιὸν τῆς ὄνομα.

Πόσον ἀγνωστον ἦτο τὸ ὄνομα Ἱερουσαλήμ εἰς τοὺς Ἑθνικοὺς γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ ἐκείνων, ποὺ ἱστορεῖ ὁ Εὐσέβιος διὰ τοὺς μαρτυρήσαντας ἐν Παλαιστίνῃ.

Ἀφηγεῖται λοιπὸν ὁ ἱστορικός, ὅτι εἰς μίαν στίγμην τῆς δίκης δώδεκα χριστιανῶν ἐνώπιον εἰδωλολατρικοῦ δικαστηρίου ἠρώτησεν ὁ κριτὴς ἓνα ἐξ αὐτῶν ἀπὸ ποίαν πόλιν κατάγεται. Ὅταν δὲ ὁ τελευταῖος ἀπήντησεν «ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ» ὁ κριτὴς μετ' ἀπορία ἠρώτησεν, ποῦ εὐρίσκεται ἡ πόλις αὕτη.

Ἀλλὰ συνηθισμένον τὸ ὄνομα Αἰλία ἦτο ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς χριστιανούς, ὥστε ὁ Ἱερώνυμος καὶ ὁ Εὐσέβιος τὸ χρησιμοποιοῦν συχνότατα. Ἀκόμη καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμένη Σύνοδος εἰς τὸν Ζ' κανόνα ἐπίσκοπον Αἰλίας ὀνομάζει τὸν ἐπίσκοπον τῶν Ἱεροσολύμων. Ὁ δὲ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει «ἐκεῖθεν τε Αἰλία μέχρι τοῦ νῦν ὀνομάζεται».

Μόνον μετὰ ἀπὸ τὰς σταυροφορίας τὸ ὄνομα αὐτὸ χάνεται. Σήμερον ἔχει παραδοθῇ ἐντελῶς εἰς τὴν λήθην, ὡς ἀκριβῶς πρέπει.

Εἰς τοὺς Ἀραβας καὶ τοὺς Ὀθωμανοὺς σήμερον, ἡ ὀνομασία τῆς ἁγίας πόλεως, εἶναι τόπος ἡ οἶκος ἀγιότητος, ἁγία πόλις. (συνεχίζεται)

θηρημένον τὸν Σεβ. Ἀκάκιον; Καὶ ὅταν εἰς θρησκευτικὸν περιοδικὸν τὸ ψεῦδος καὶ ἡ συκοφαντία ἀποτελῇ τὴν ὕλην μετὰ τὴν ὁποίαν τρέφει τοὺς ἀναγνώστας του, ἐρωτῶμεν, ποίαν πνευματικὴν οἰκοδομήν ἐπιτυγχάνει;

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰουλίου—Αὐγούστου ἐ.ἔ. δημοσιεύει μίαν φωτογραφίαν, τὴν ὁποίαν κάποιος συνεργάτης του (μολονότι μὴ καθ' ὅλα παραδεκτός, πλὴν διὰ τὴν κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν δημοκοπίαν εὐπρόσδεκτος) ἐπρομήθευσε. Καὶ διὰ μὲν τὸν πολὺπλαγῆτον Κατσουνάκην, τὸν προμηθευτὴν τῆς φωτογραφίας, ἡ διαφήμισις ὧς... Βενεζουέλας εἶναι πράγμα τι ὀρμιοτάτη καὶ ἐπιτυχής. Ἀλλὰ ἡ ἀνάμειξις εἰς αὐτὴν τοῦ Σεβ. Λεοντίου ἀστοχος καὶ κακόβουλος. Διότι ὅσοι ἐγνώρισαν προσωπικῶς τὸν Λεόντιον καὶ τὸν Κατσουνάκην, τὸν μὲν πρῶτον οὐδόλως ἀναγνωρίζουσιν εἰς τὴν φωτογραφίαν, διότι πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ ἄλλου τινὸς καὶ οὐχὶ τοῦ Λεοντίου, τὸν... πολὺκλίτυστον ὁμως Κατσουνάκην ἀδιστάκτως ἀναγνωρίζουσι, διότι τὸν ᾔσκησεν ἰδιαιτέρως ὁ φωτογραφικὸς φακός. Ποῦ καὶ πῶς καὶ πότε ἐλήφθη ἡ φωτογραφία δὲν μᾶς πληροφορεῖ ὁ «Τύπος».

Ἵσως εἰς καμμίαν ἐθνικὴν ἐορτὴν Πολιτείας τινὸς Ἀμερικανικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ μὲν Καθολικοὶ Κληρικοὶ ἐν στολῇ παρίστανται εὐχόμενοι, οἱ δὲ λοιποὶ ἑτεροδόξοι παρίστανται ἀνεὺ ἱερῶν ἁμφίων, ὁπερ ἀποτελεῖ, ὡς γνωστὸν σὺνήθεος φαινόμενον εἰς τὰς Ἑθνικὰς Ἑορτάς ὅλων τῶν Κρατῶν, καθ' ὅς ἐπισήμως καλοῦνται νὰ παρευρεθῶσι καὶ τιμῇσιν διὰ τῆς ἀπλῆς παρουσίας των οἱ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ ὅλων τῶν θρησκευμάτων. Καὶ ὁ μὲν Κατσουνάκης κατὰ τέτοιες ἐορτὰς ἐπίσημος; ἐπειδὴ συνηθίζει νὰ τὰς τιμᾷ τοῦ ἐδόθη εὐκαρία, ἵνα, εἰς μὲν τὴν Ἀμερικὴν ἀποθανατίσῃ τὴν ἐκλαμπρότητα του μετὰ Καρδινάλιων, εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὰς στήλας τοῦ ἐριτίμου «Τύπου».

Ἀλλ' ὁμως τί χρεωστεῖ ὁ Σεβ. Λεόντιος... νὰ πληρώσῃ ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔφαγε. Ἡμεῖς ποῦ τὸν ἐγνώρισαμεν ἐκ τοῦ πλησίον ἠμποροῦμεν νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι εἰς τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς θείας λατρείας εἶναι τόσον ἀκριβὴς καὶ λεπτολόγος, ποῦ εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἴσως δὲν ὑπάρχει ἀνὰ τὴν ὑψηλίαν δεύτερος. Συνεπῶς ὁ «Τύπος» ὡς ἀφήσῃ τὰ θολὰ καὶ ὡς ψαρεύῃ εἰς τὰ καθαρά. Ἄν τὸν ἐνδιαφέρουν τοιοῦτου εἶδους φωτογραφίαι ποῦ Κληρικοὶ Ὁρθόδοξοι καὶ κακόδοξοι ἀναμῖξ συνεκκλησιάζονται καὶ συμπροσεύχονται καὶ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣΙΝ ἠμπορεῖ νὰ προμηθευθῇ ἀπὸ τοῦ Φανάριον καὶ ἀπὸ τὸ Μέγαρον τῆς ὁδοῦ Φιλοθέης. Ὑπάρχει ἐκεῖ ποικιλία καὶ ἀφθονία τοιούτων. Παπικοί, Προτεστάνται, Ἀρμένιοι, Ἀγγλικανοὶ (εἰς τινὰς καὶ Χοτζάδες καὶ Ραββῖνοι) ὁμοῦ μετ' ὀρθοδόξων Ἀρχηγῶν Ἐκκλησιῶν, φέροντες πάντες τὰ λειτουργικὰ των ἁμφια ἐν ἀγαστῇ συμφωνίᾳ ἀνωτεροὶ μισαλλοδόξων παθῶν, συνεχίζονται, ὥστε νὰ μὴ πταίῃ μόνον ὁ Κατσουνάκης, ἐὰν καὶ αὐτὸς ἡξιώθῃ κάποτε μᾶς τοιαύτης εὐκαιρίας νὰ ἐπισημοποιήσῃ διεκκλησιαστικῶς... τὸ ἀξίωμα του...

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

*“Οτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός
(Λουκ. α. 40)*

“Οὕτως ἐμεγάλυνεν ὁ Κύριος τὴν τεκοῦσαν Αὐτὸν Θεοτόκον. Ἀνεβίβασεν Αὐτὴν εἰς τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὕψος, δυνασάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς, ὥστε κατὰ τὸν ὕμνον «ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα» εἰφημεῖν Αὐτὴν πρὸς ἄξιαν. Ἐν Αὐτῇ τῇ Ἀπειρογάμῳ Παρθένῳ νενίκηται τῆς φύσεως οἱ ὅροι. Τὰ κατ’ Αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην κατάληψιν. Εἶναι ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς ἡ Μήτηρ τοῦ Φωτὸς τοῦ ἀληθινοῦ «τοῦ φωτίζοντος πάντα ἀνθρώπον εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενον». Τὸ ὄργανον τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Τὸ καύχημα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἡ ἐν τοῖς κινδύνοις ὑπέρμαχος, αὐτῶν στρατηγός, ἡ κατευθύνουσα τὰ νοήματα καὶ διαβήματα τῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγωνιζομένων. Εἶναι πάντοτε πλησίον τῶν ἐν ἀληθείᾳ Αὐτὴν ἐπικαλουμένων. Πρὸς δόξαν Αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὠφέλειαν ἡμῶν, ἀναφέρομεν θαῦμα τι ἐνεργηθὲν ὑπ’ Αὐτῆς, ἀποδεικτικὸν τῶν ἀνωτέρων.

Εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους ἡ μεγάλη φυσιογνωμία τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκικοῦ, ὁ διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν πύρινος ζῆλος του, ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς τὴν Θεοτόκον εὐλάβειά του. Λαίῳ ἔτι ὢν ἐν τῇ Δαμασκῷ, ὡς πρωτοσύμβουλος τοῦ βαρβάρου καὶ ἀλλοθρήσκου Διοικητοῦ τῆς Δαμασκοῦ, ἐξαπέλυε τοὺς κατὰ τῶν εἰκονομάχων μύθους του εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐβασίλευε τότε ὁ εἰκονομάχος Αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Ἰσαυρός, ὅστις ἐκίνησε σφοδρὸν διωγμὸν κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων. Ἀλλ’ ὁ Χαριτώνυμος Ἰωάννης ἐκ τῆς Δαμασκοῦ ἐματαίωνα τὰς βουλὰς τοῦ τυράννου, γράφων συνεχῶς καὶ ἐνθαρρύνων τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν πατρίων παραδόσεων ἀγῶνα των.

Μένεα πνέων ἐναντίον του ὁ θηριώνυμος διώκτης, καὶ μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἰωάννην, ἐσοφίσθη σατανικὴν ὄντως βουλήν. Εὗρὼν τινα καλλιγράφον ἱκανὸν νὰ ἀπομιμηθῇ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἰωάννου, ἐγράψεν ἐπιστολήν τινα ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἰωάννου δῆθεν προερχομένην, καὶ ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Λέοντα, διὰ τῆς ὁποίας παρεκίνηε δῆθεν αὐτὸν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἀλλοθρήσκου Διοικητικοῦ τῆς Δαμασκοῦ ἀμέσως, ὅτε ἡ πόλις δὲν ἐφρουρεῖτο ἐπαρκῶς, καὶ οὕτω θὰ δυνηθῇ εὐκόλως νὰ κεραιύσῃ αὐτήν, ἀπελευθερώων τοὺς καταδυναστευομένους Χριστιανούς. Ἐγράψε προσέτι ἰδιοχείρῳ ἑτέραν ἐπιστολήν, ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Δαμασκοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξηδύλου τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν του, πρὸς ἀπόδειξιν δὲ ταύτης, ἐσωκλείσας τὴν δῆθεν ἐκ τοῦ Ἰωάννου προερχομένην προδοτικὴν ἐπιστολήν, ἐστηλίτευσε τὴν πράξιν αὐτοῦ, προσθέσας καὶ τὰ ἑξῆς: Τοιοῦτος εἶναι ὁ μυστικὸς σύμβουλος σου, ἡ δὲ πρὸς σὲ εἰλικρινὴς φιλία μου μὲ ἡνάγκασε νὰ σοῦ τὸν ἀποκαλύψω, διὰ νὰ λάβῃς ἐγκαίρως τὰ μέτρα σου. Λαβὼν τὰς ἐπιστολάς ταύτας ὁ βαρβάρος ἡγεμὼν τῆς Δαμασκοῦ ἐξεμάνη κατὰ τοῦ

Ἰωάννου. Καλέσας δὲ αὐτὸν ἔδειξεν αὐτὰς πρὸς αὐτόν. Ὁ Ἰωάννης ἀμέσως ἠγνόησε τὸν σκοπὸν τοῦ θηριώνυμου βασιλέως· ἀλλ’ ὁ ἡγεμὼν νικημένος ἀπὸ τὸν θυμὸν διέταξε τὸν δῆμιον ἀμέσως νὰ κόψῃ τὴν δεξιὰν τοῦ ἁγίου, τὴν ὁποίαν ἐξέθεσεν εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς κοινὴν θέαν, καὶ πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων κατοίκων τῆς πόλεως.

Τὴν ἐσπέραν διὰ πρόσθετον ἐξήτησεν ὁ Ἰωάννης νὰ τῷ ἀποδοθῇ ἡ χεὶρ του ὅπως τὴν θάρη. Τυχὼν τῆς χάριτος ταύτης, ἔθεσε τὴν ἀποκοπεῖσαν χεῖρα του εἰς τὴν φυσικὴν θέσιν τῆς, κρατῶν αὐτὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ μὲ δάκρυα ἀπυθνόμενος διὰ τῆς πρὸ αὐτοῦ εἰκόνας, πρὸς τὴν Θεοτόκον ἔλεγε. «Δέσποινα Πάναγνε μήτεο, ἡ τὸν Θεὸν μου τεκοῦσα διὰ τὰς θείας εἰκόνας ἡ δεξιὰ μου ἐκόπη. Οὐκ ἀγνοεῖς τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἐμάνη ὁ Λέων. Πρόφθασον τοίνυν ὡς τάχος καὶ ἰασαί μου τὴν χεῖρα. Ἡ Δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου ἡ ἀπὸ Σοῦ σαρκωθείσα, πολλὰς ποιεῖ τὰς δυνάμεις διὰ τῆς σῆς μεσιτείας, τὴν δεξιὰν μου καὶ ταύτην νῦν ἰασάτω λιταῖς Σου, ὅπως συνεργὸς χρηματήσῃ τῆς Ὀρθοδόξου λατρείας: (ἡ χεὶρ) δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις, ὡς του Θεοῦ Μήτηρ οἶσας». Ταῦτα λέγων μετὰ δακρύων ὁ Ἰωάννης ἀπεκοιμήθη καὶ βλέπει τὴν Μητέρα τοῦ Φωτὸς ἀκτινοβολοῦσαν καὶ λέγουσαν πρὸς αὐτόν. «Ἴδου ἰατρεῦθη ἡ χεὶρ σου ἀλλὰ ποίησον αὐτὴν κάλαμον γραμματέως δευγράφου καθὼς ὑπεσχέθης». Ἐλθὼν εἰς αὐτὸν Ἅγιος καὶ βλέπων (ὡς τῆς ἀπάτου δυνάμεως Σου Γανάχραντε) τετραπευμένην καὶ κολλημένην τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἡγαλιάσατο τῷ πνεύματι, καὶ ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἔψαλλεν εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Θεοτόκον.

Τὴν πρωΐαν εἶδον αὐτὸν οἱ γείτονες μὲ τὰς δύο χεῖρας ὕγιεις, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ πιστεύσωσιν τὸ θαῦμα, τινὲς ἐξ αὐτῶν μετέβησαν εἰς τὸν ἄρχοντα καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν ὅτι παρὰ τὴν διαταγὴν του δὲν ἀπεκόπη ἡ χεὶρ τοῦ Ἰωάννου, ἀλλ’ ἄλλον τινὸς δοῦλον του. Προστάζει τοῦ ἄρχοντος παρουσιάσθῃ ἐνώπιόν του ὁ Ἰωάννης, τοῦ ὁποίου ψηλαφήσας τὰς χεῖρας εἶδε μετ’ ἐκπλήξεως εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκοπῆς τῆς δεξιᾶς, γραμμὴν τινα, ὡς ἀψευδῇ μαρτυρίαν τῆς κοπῆς καὶ τῆς διὰ θαύματος ἰάσεως αὐτῆς. Ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ ἄρχοντος ὑπὸ τίνος ἱατροῦ ἰατρεῦθη, ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰωάννης: «Ὁ Κύριός μου ὁ Παντοδύναμος μὲ ἐθεράπευσεν». Πιστεύσας εἰς τὸ θαῦμα ὁ Ἄρχων ἐξήτησε συγγνώμην διὰ τὴν ἀδικον πράξιν του, παρικαλέσας αὐτόν νὰ δεχθῇ νὰ μείνῃ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὴν θέσιν του, οὐχὶ πλέον ὡς ὑπουργός, ἀλλ’ ὡς ἀδελφὸς καὶ συγκυβερνήτης του. Ἀλλ’ ὁ Ἰωάννης, λαβὼν τὴν ἀπόλυσίν του, καὶ πωλῆσας πάντα ὅσα εἶχεν διένειμεν αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, ἔνθα καθ’ ὅλον του τὸν βίον ἠγωνίσθη κατὰ τῶν ποικίλων αἰρέσεων, χρησιμοποιήσας τὴν ἱαθεῖσαν ὑπὸ τῆς Πανυμνήτου Θεοτόκου δεξιὰν του, ὡς κάλαμον γραμματέως δευγράφου. Τοιαύτη ἡ προστασία τῆς Θεοτόκου ἐπὶ τὸν Ὀρθόδοξον λαὸν τοῦ Κυρίου.

«Ἀλλ’ ὦ Ἀρχαντε Θεοτόκε, ἡ μετὰ τόκον Παρ-

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἰδιαίτεράν ἀγάπην, ἀγάπην μέχρι λυτρείας, ἐπέδειξε πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Καὶ εἶναι μὲν γεγονός, ὅτι εἰς οὐδένα Ὁρθόδοξον χριστιανικὸν λαὸν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν τὸν βαθύτατον σεβασμὸν πρὸς τὸ πάνσεπτον τῆς Θεοτόκου πρόσωπον, τὸ κατέχον τὰ δευτερεῖα τῆς Τριᾶδος· ὁ ἑλληνικὸς ὅμως λαὸς ἰδιαίτερος πως ἠελαβήθη τὴν Θεοτόκον, ἐκ λόγων ἴσως ἱστορικῶν, ψυχολογικῶν.

Χάριν τῆς Θεοτόκου διέθεσε τὴν ἐκφραστικωτάτην γλῶσσαν του, δι' ἧς διηρμήνευσε τὸ πλῆθος τῶν πρὸς τὴν Θεοτόκον αἰσθημάτων του. Διὰ τῆς γλώσσης του αὐτῆς ἔκρινε τὴν Θεοτόκον, ἀλλὰ καὶ διέτρωψε πρωτοτύπως τὴν ὁρμὴν περὶ τοῦ πανσέπτου προσώπου τῆς Θεοτόκου θένιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπόδειξις τῆς πρὸς τὴν Θεοτόκον εὐλαβείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἶναι καὶ τὸ πλῆθος, τὸ ἀπροσμέτρητον πλῆθος, τῶν χαρακτηριστικῶν ἐπωνυμιῶν πρὸς τὴν Παναγίαν· τὰ ἐπωνύμια αὐτὰ εἶναι συγχρόνως καὶ «ὕπομνήσεις» θαυμάτων τῆς Θεοτόκου.

Ἡ πλέον ὅμως ἐυγλωττος ἔκφρασις του πρὸς τὴν Θεοτόκον ἰδιαίτερον καὶ βαθύτατον σεβασμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἶναι ἡ ἀφιέρωσις τῆς Πατρίδος του πρὸς Αὐτήν.

Τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν ναῶν, ἐξωκλησίων, Μναστηρίων κ.λ.π. ἔχει κτισθῆ ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας.

Κατάφυτος καὶ ἐκτεταμένη χερσόνησος, ὁ Ἄθως, ἀποκλειστικῶς ἔχει ἀφιερωθῇ εἰς τὴν Παναγίαν, μετονομασθεὶς «Ἁγίον Ὄρος» καὶ Περιβόλι τῆς Παναγίας».

Οἱ ἐν αὐτῷ ἀσχοῦμενοι Μοναχοὶ τυγχάνουν τῆς ἰδιαίτερας φροντίδος τῆς Θεοτόκου καὶ ἔχουν, τρόπον τινά, βεβαιωθῆ, ὅτι ἀποδνήσκοντες ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἐν μετανοίᾳ καὶ καλῇ πνευματικῇ καταστάσει, διὰ κριθοῦν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, μὲ ἰδιαίτεραν ἐπιείκειαν ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῆς ὑπερφυῶς τεχθέντος, πρεσβείας καὶ μητρικῇ ἀξιώσει τῆς Θεομήτορος.

Δὲν ὑπάρχει δὲ πόλις καὶ νῆσος τῆς Ἑλλάδος μὴ ἔχουσα Ναὸν ἢ προσκύνημα, ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τὸ Βέροιον δεσπόζει ἡ Παναγία Σουμέλλα, ἀντικείμενον ἰδιαίτερας εὐλαβείας τῶν προσφιλῶν Ποντίων.

Πρὸς Ἐλασσῶνα, ἐπὶ τῶν ὑπορείων τοῦ Μεγαλοπρεποῦς Ὀλύμπου, ἡ Ὀλυμπιώτισσα· εἰς Ἀλμυρὸν ἡ Παναγία ἡ Ξενιά.

Εἰς Σπάρτην (ἐντὸς τοῦ Μυστῆ) ἡ Παντάνασσα· εἰς Καλαμάτα ἡ Ὑπαπαντή· ἵνα τυχαίως καὶ προχείρως ἀναφέρομεν τόπους τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος.

Δὲν ὑστερεῖ εἰς ἐκδηλώσεις εὐλαβείας πρὸς τὴν

Θεοτόκον ἡ νησιωτικὴ Ἑλλὰς καὶ κυρίως αἱ Κυκλάδες. Ἡ Τήνος μὲ τὴν Μεγαλόχαρη, ἡ Πάρος μὲ τὴν Καταπλιανή. Τὰ Κήθυρα μὲ τὴν Μυροτιδιώτισσα καὶ κάθε νησάκι μὲ τὴν Παναγία του.

Ἐκίναμε μιὰ συντομωτάτη ἀναδρομή, χωρὶς νὰ ἀναφέρουμε ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ποὺ ἔχουν ἐξαγιασθῇ μὲ Ναὸ ἢ Ἱδρυμα τῆς Παναγίας.

Σταματῶμεν εἰς Ἀττικὴν Καθημερινή, Μονὴ Πεντέλης, Μονὴ Κλειστῶν, Μονὴ Λαφνιοῦ, ἀφιερωμένες ὅλες εἰς τὴν Παναγίαν μας, ἀποτελοῦν τὸ προστατευτικὸν περιτείχιμα τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ αὐταὶ κατακοσμοῦνται μὲ πλῆθος Ναῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου.

Πράγματι λοιπὸν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἰδιαίτερος ἐτίμησε καὶ ἠελαβήθη τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου.

Ἡ τιμὴ αὐτὴ καὶ ἡ εὐλάβεια προσέλαβε χαρὰ καὶ ἐθνικῆς συνειδήσεως.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ εἶναι ἔξνοι αὐτὸν μόνον πρὸς τὴν πρὸς τὴν Θεοτόκον ὀφειλομένην εὐλάβειαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν οἱ αἰσχροτόμοι ἐκείνοι βλάσφημοι, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ βέβηλα χεῖλη τῶν κατασπιλώνουν τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, ἐπιφορτίζοντες τὴν ψυχὴν των καὶ μὲ τὴν ἐνοχλὴν τῆς Κολάσεως καὶ μὲ τὴν κατάραν τοῦ Ἐθνους.

Η ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

*«Ἴδου ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσαι με
πᾶσαι αἱ γενεαί»*

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι οὐδεὶς θνητὸς ἠξιώθη παρομοίων τιμῶν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς μὲ τὴν ἀειπάρθενον Μητέρα τοῦ Κυρίου. Τὸ λαμπρότερον βραβεῖον ἀνήκει εἰς αὐτήν. Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν μακαρισμὸν τῆς ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ τὸν μακαρισμὸν ἄφ' ἐνός, τὴν δορυφόρησιν καὶ ὑποδοχὴν ὑπὸ τὸν ἐπουρανίων δυνάμεων ἄφ' ἐτέρου. «Ἀρατὲ πύλας, ἐβύων αἱ κατώτεραι πρὸς τὰς ἀνωτέρας, καὶ δεχθῆτε ὑπερκοσμίως τὴν μητέρα τοῦ αἰωνίου φωτός». Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ Ἐλισάβετ διὰ νὰ ἀνακράξῃ μὲ προφητικὴν ἀγαλλίασιν: «Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου πρὸς με». Οὔτε καμμία γυνὴ ἐκ τοῦ ὄχλου διὰ νὰ μακαρίσῃ τὴν γαλακτοτρόφον τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ εὐρίσκεται ὅλος ὁ ἐπουράνιος χορὸς καὶ ὅλα τὰ κατώτερα φῶτα μετὰ τὸ τρισήλιον ἐκεῖνο φῶς. Αἱ ἐπουράνιοι λοιπὸν δυνάμεις βοοῦν μετὰ τῶν διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς Θεομήτορος. «Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα λελευκανθισμένη, ἐπιστηθίζουμένη ἐπὶ τὸν ἀδελφιδὸν αὐτῆς;» Τίς ἡ λευκὰ ἱμάτια φέρουσα παρθένος, ἡ λευκὴ ὦ, τὸ φῶς, τὸ φωτοφόρον παλάτιον τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἤστραψε εἰς τὸ Θαβώρ; Αὕτη ποῦ εὐρίσκεται εἰς τοὺς

θένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, αἰὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ καὶ Τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε δεητικῶς, περιφρουρησαὶ καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας ἡμᾶς, τοὺς εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμέλους». Ἀμήν.

κόλπους Ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐβάστασε εἰς τοὺς κόλπους τῆς; «Τὴς αὐτῆς ἡ γυνή, ἡ περιβεβλημένη τὸ ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα;» (Ἀποκ. ιβ, 1). Τὴς ἡ νύμφη αὐτῆς τοῦ ἁμαρτωτοῦ τοῦ Σολομώντος «ἡ ἐκκύπτουσα ὥσει ὄρθρος. καλὴ ὥς ἡ σελήνη, ἐκλεκτὴ ὥς ὁ ἥλιος, θάμβος τεταγμένοι;» (*Ἀσμ. στ. 9). *Ἐχετε προσέξει πῶς μὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ πρωῒνου φέγγους οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ θόλου χάνονται σιγὰ σιγὰ; Πῶς ὑπεχωροῦν ἐμπρὸς εἰς τὸ μεγαλοπρεπέστερον θέαμα χωρὶς νὰ χάσουν ὁμοῦ καὶ τὸ ἰδικὸν τῶν φῶς;

Μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ αἱ καλλοναὶ τοῦ παραδείσου, τὰ ζώντανά κατόπτρα τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ, παρθένοι καὶ ἀσκηταί, ὁμολογηταί καὶ μάρτυρες* προφηταὶ καὶ ἀπόστολοι καὶ πᾶσαι αἱ οὐράνιοι δυνάμεις, ἂν καὶ εἶναι κατάφορτοι ἀπὸ δόφνας καὶ στεφάνους, σπεύδουσιν εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Καὶ συσκιάζονται μὲν ἀπὸ τὸ ἀπλετον φῶς αὐτῆς (ἄλλη γὰρ δόξα ἡλίου, καὶ ἄλλη δόξα σελήνης, καὶ ἄλλη δόξα ἀστέρων* ἀστὴρ γὰρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ) θαυμάζουν ὁμοῦ τὴν καθαρότητα τοῦ τοῦς ὑπερβάλλει καὶ μὲ θεοσπεσίας φωνὰς βοοῦν ὁ εἰς πρὸς τὸ ἄλλον. «Τὴς αὐτῆς ἡ ἐκκύπτουσα ὥσει ὄρθρος;»

*Ἐάν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν ἠκούσαμεν ἡμεῖς αὐτὰς τὰς ἐπουρανίους φωνὰς διὰ τῶν ἰδικῶν μας ὧτων, τὰς ἠκουσαν ὁμοῦ οἱ προφηταὶ τὰ ὄργανα αὐτὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡμεῖς δὲ ἔχουμεν, καθὼς λέγει καὶ ὁ θεὸς Πέτρος, «βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ὥς λόχον φαίνοντα ἐν σὺχηρῷ τόπῳ» (Πετρ. β. α 19). *Ἐχομεν τὰς μυρίας φωνὰς τῶν ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τῆς Οἰκουμένης, οἱ ὁποῖοι τιμοῦν τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπαληθεύουν τὰς θέας προφητείας. «Ἴδου ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί», *Ὅσοι λαοὶ γνωρίζουν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, γνωρίζουν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Θεοτόκου. Ὅπου ἡ δοξα τοῦ Υἱοῦ τῆς εὐρὲς προσκυνητὰς ἐκεῖ καὶ ἡ Θεοτόκος ἐτιμήθη μεγάλως. Οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ διάδοχοί των πρῶτοι ἐθεμελίωσαν τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν Παρθενομήτηρα. Οἱ ἐπόμενοι αἰῶνες προσέδωσαν ἀφάνταστον ἐξωτερικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πανηγυρικώτερον τόνον εἰς τὰς ἐσρτάς. Οἱ νοοὶ αὐτῆς ἰδρύθησαν εἰς κάθε πόλιν καὶ χωρίον, ἐν ᾧ δόλοκληροὶ πόλεις ἀφιέρωθησαν εἰς τὴν προστασίαν τῆς. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐναπέθεσε τὴν προστασίαν τῆς μεγάλης πρωτεύουσας εἰς τὴν Θεομήτορα.

Ματαίως ἠγωνίσθησαν αἱ δόλοὶ καὶ βέβηλοι αἰρετικοὶ Νεστόριος, Καλβίνος, καὶ ἄλλοι διὰ νὰ μειώσουν τὴν προσήκουσαν τιμὴν καὶ προσκύνῃσιν καὶ τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου. Ὅλοι οἱ μέγιστοι πατέρες τοὺς ἐρράπισαν μὲ τὴν σοφίαν των. Ἡ δὲ εὐσέβεια τῶν πιστῶν ὄχι μόνον ἐκραταιώθη, ἀλλὰ καὶ ἐτερμάτισεν ὀριστικῶς τὴν πλάνην. Αὐτὴ ἡ εὐσέβεια διδάσκει εἰς τοὺς αἰῶνας πῶς νὰ ἐκπληρῶνουν τὴν

πρόρρησιν τοῦ προφητάνακτος. «Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ... εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος». Καθὼς καὶ τὴν τοῦ Σολομώντος. «Εἶδον αὐτὴν θυγατέρες, καὶ μακαριοῦσιν αὐτήν, βασίλισσαι καὶ παλακίδες καὶ αἰνέσωσιν αὐτήν.»

*Ἴδου, διατὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἁγίων μετὰ θάνατον ἔτυχεν τόσης τιμῆς καὶ δόξης ἐν οὐρανῷ καὶ εἰς τὴν φιλόχριστον οἰκουμένην.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΜΑΣ

Εἰσαγωγὴν εἰς τὸ κατωτέρω κείμενον ἀποτελεῖ τὸ ἐμπόδιον σχόλιον τῆς 15ης σελίδος.

*Ἡ θέσις τῆς ὁρθοδόξου χριστιανικῆς θρησκείας εἰς Ἑλλάδα εἶναι ἰδιάζουσα καὶ διάφορος ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς θρησκείας εἰς ἄλλας χώρας. Ἡ θρησκεία εἰς ἡμᾶς δὲν εἶναι ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις ἀλλὰ συνδέεται πρὸς τὸ ἔθνος καὶ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν κατὰ τρόπον ὅστε τὸ κράτος δι' αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὁρθόδοξον χριστιανικὴν θρησκείαν ὥς τὴν ἐπικρατοῦσαν. Τοῦτο ἔχει ὡς συνέπειαν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία συνδέεται μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, προστατεύει αὐτήν καὶ πανηγυρίζει κατὰ τὸ τυπικὸν αὐτῆς τὰς ἐπισημοὺς ἐορτάς.

*Ἡ θέσις αὕτη τῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι προέρχεται ἐξ ἱστορικῶν λόγων καὶ ἐκ λόγων οἱ ὁποῖοι συνάπτονται πρὸς τὸ παρὸν λόγω τῆς κατὰ μεγίστην πλειοψηφίαν χριστιανικῆς συνειδήσεως τῶν κατοίκων τῆς χώρας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βυζαντινοῦ ἑλληνισμοῦ, τὸ ὁρθόδοξον δόγμα ἐπαίξε κύριον λόγον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς ἡθικῆς ζωῆς, ὥς ἐπίσης καὶ ὁ ἑλληνισμὸς συν ἰσέφερε τόσα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

*Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Ἐκκλησία ἀπέμεινε μόνη ἐξουσία τοῦ ἔθνους, διαρκούσης δὲ τῆς δουλείας ἐσφυρηλατήθησαν οἱ μεγάλοι ἱστορικοὶ δεσμοί, οἱ ὁποῖοι συνέδεσαν τὸ ἔθνος μας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, μὲ τὴν συμπαραστάσιν τῆς ὁποίας ἀπεδύθη τοῦτο εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεως. Ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς διεποτίσθη ὑπὸ τῆς πίστεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία ἀπετέλεσε τὸ ἡθικὸν ἰδεῶδες τῆς ἀρετῆς τοῦ Ἑλλήνος. Εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, καὶ ἰδίως κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, βλέπομεν καὶ ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν ρόλον τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων.

*Συνεπῶς ἡ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀναγνώρισις τῆς ὁρθοδόξου χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἡ σύνδεσις τοῦ κράτους πρὸς αὐτήν, ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν συνείδησιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Παράλλῃως, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ φιλελευθέρου πολιτεύματος τῆς χώρας, ἀναγνωρίζεται ἡ ἐλευθερία τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας, δι' οἵανδήποτε ἑτέραν ἀναγνωριζομένην θρησκείαν. Ἡ ἐλευθερία αὕτη δὲν ἀνατρέπει τὸν ὅλον προσανατολισμὸν τῆς

Η ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΗ ΕΙΣ ΤΑ ΖΩΑ ΕΛΕΓΧΟΥΣΑ ΤΟΝ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΑΣΤΟΡΤΟΝ ΛΟΓΙΚΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

ΑΓΕΛΑΣ.—Είναι αξιοσημείωτος ἡ τρυφερότης καὶ συγκίνησις, μεθ' ἧς ἡ ἀγέλας λείπει καὶ ἀναλείπει ἀδιακόπως τὸ νεογέννητον αὐτῆς. Ἀλλὰ μετὰ 4—5 ἑβδομάδας, ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ, ὅταν ὁ κρεοπώλης τὸ ἀρπάσῃ πρὸς σφαγὴν, ὁ βίαιος αὐτοῦ ἀποχωρισμὸς τῇ προξενεῖ τοσαύτην λύπην, ὥστε ὑπάρχουσι παραδείγματα ἀγελάδων, αἱ ὁποῖαι ἀπέθανον ἐκ τῆς λύπης ταύτης.

Ὅταν οἱ ταῦροι καὶ αἱ ἀγελάδες βόσκουσιν ἐλεύθεραι εἰς τοὺς ἀγρούς, ἅμα παρουσιασθῇ κίνδυνος σχηματίζουσι κύκλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου περικλείουσι τὰ νεογνά, προτείνοντες δὲ τὰ κέρατα ἀναμένουσι τὸν κατ' αὐτῶν προχωροῦντα ἐχθρόν.

ΠΡΟΒΑΤΙΝΑ.—Ὅταν αὕτη παραμελῇ τὸ ἀριγέννητον αὐτῆς, οἱ ποιμένες συμπεραίνουνσι ὅτι θὰ ἀποθάνῃ. Εἶναι δὲ πασίγνωστος ἡ πρὸς τὸ μικρὸν αὐτῆς στοργὴ τῆς προβατίνας.

ΕΛΑΦΟΣ.—Τὸ ἀδύνατον καὶ δειλότατον τοῦτο ζῷον, ὅταν ἀπειλοῦνται τὰ μικρὰ αὐτοῦ, ἀναπτύσσει θαυμασίαν τόλμην, θάρρος καὶ γενναϊότητα.

Αἴγες.—Εἶναι τόσοι καλοὶ τροφοὶ τῶν ἐριφίων αὐτῶν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι τὰς μεταχειρίζονται ὅπως γαλουχῶσι ζῖα μεγαλύτερα. Μικρὸς ἵππος γαλουχούμενος ἔχασε τὴν μητέρα του, καὶ ἀνέθεσαν τὴν γαλούχησίν του εἰς αἶγα, τὴν ὁποίαν ἔθετον ἐπὶ βα-

πολιτείας πρὸς τὴν ὁρθόδοξον χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν αὐτῆς. ἔτι δὲ τὴν παραδοχὴν τῆς ἡθικῆς διδασκαλίας ταύτης ὡς τοῦ βάρδου διὰ τὴν πνευματικὴν ἀγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

» Συμφώνως πρὸς ταῦτα ἡ ὁρθόδοξος χριστιανικὴ θρησκεία ἀποτελεῖ ἀντικείμενον διδασκαλίας τῶν σχολείων τῆς πολιτείας, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν εἶναι ὑποχρεωτικόν, ὥς καὶ ἡ τήρησις τῶν κανόνων καὶ τῆς λατρείας τῆς θρησκείας ταύτης. Μεταξὺ τούτων καὶ ὁ ἐκκλησιασμὸς τῶν μαθητῶν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς χριστιανικῆς ἀγωγῆς αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐκκλησιασμὸς τῶν χριστιανῶν ἀποτελεῖ κύριον τρόπον ἀσκήσεως τῆς λατρείας. Διὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας εἰτέραν θρησκείαν δὲν ἀποκλείεται ἡ φοίτησις αὐτῶν εἰς σχολεῖα ἀκολουθοῦντα τὸ δόγμα των, ὥς συμβαίνει εἰς Ἑλλάδα, τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν ἐλευθέρως, ἐφ' ὅσον δὲν θίγουν τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν.

» Ὁφείλομεν, τέλος, νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις ὡς ἐπικρατούσης τῆς ὁρθοδόξου χριστιανικῆς θρησκείας ἐξασφαλίζει τὰς ἰδεολογικὰς ἐκείνας κατευθύνσεις τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνικῆς συμβιώσεως ὡς ἀνεγνωρισμένα ἰδεώδη τοῦ ἔθνους, ἐνῶ εἰς ἄλλα κράτη ὅπου ἀπεχωρίσθη ἡ πολιτικὴ ἐξουσία ἀπὸ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως εὐρείσκονται ἀκόμη εἰς ἀναζητήσιν τοῦ ἡθικοῦ ἰδ. ὁδους τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κατατείνῃ ἡ ἐν κοινωνίᾳ συμβίωσις».

ρελίου, διὰ νὰ δύναται τὸ ἱππάριον νὰ θηλάξῃ ἀνετώτερον. Τὸ θετὸν τοῦτο τέκνον τῆς αἰγὸς τὴν παρηκολούθει εἰς τοὺς ἀγρούς, αὕτη δὲ ἐπηγρύπνει ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τρυφερωτάτης μερίμνης καὶ τὸ ἐκάλει πλησίον τῆς δούκας ἀπεμακρύνετο. Αἶγες ἔθρεψαν βρέφη γαλουχήσασαι αὐτὰ καὶ τὰ ἀνέζητουν κατὰ τὰς ὥρας τοῦ θηλασμοῦ, ἱστάμεναι κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ μετ' αξιοπεριέργου ὑπομονῆς.

ΣΚΥΛΛΑ.—Ποιμὴν τις παρακολουθούμενος ἀπὸ τὴν σκύλλαν τοῦ ἐπορεύθη 80 χιλιομέτρα μακρὰν τοῦ χωρίου του διὰ νὰ ἀγοράσῃ πρόβατα. Ὅταν ὁμως ἔφθασεν εἰς τὴν ἀγοράν, ἡ σκύλλα τοῦ ἐγκυος οὕσα ἐγέννησεν ἐκεῖ που πλησίον, ὁ δὲ ποιμὴν ἐπειγόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἀφήκεν ἐκεῖ. Μετὰ 37 ὥρας ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς του εὗρε πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου τοῦ τὴν σκύλλαν μετὰ τὰ 7 μικρὰ τῆς. Τὸ φιλόστοργον ζῷον ἐκόμισεν ἀνὰ ἓν τὰ τέκνα του ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του, ἥτοι διέτρεξε 14 φορές τὸ διάστημα τῶν 80 χιλιομέτρων.

Ἀμαξηλάτης τις εἶχε καλὴν σκύλλαν, ἡ ὁποία τὸν παρηκολούθει δούκας μετέβαινεν ἀπὸ τὸ χωρίον του εἰς τὴν πόλιν. Μίαν πρωΐαν ἡ σκύλλα ἐγέννησεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς αὐλῆς ἐνὸς ξενοδοχείου τῆς πόλεως, ὁ δὲ κύριός τῆς ἀπών, ἠπλόρησεν ὅτε δὲν τὴν εὗρε νὰ φυλάττῃ τὴν ἀμαξάν. Τὴν ἐκάλεσεν ἐπανειλημμένως, τὸ δὲ δυστυχὲς ζῷον, πάσχον ἔτι ἐκ τοῦ τοκετοῦ, ἔφθασε συρόμενον εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του. Οὗτος τὴν ἐθώπυνε, τὴν παρηκολούθησε μέχρι τῆς νέας αὐτῆς οἰκογενείας καὶ τὴν ἐσύστησεν εἰς τὸν ξενοδόχον νὰ τὴν περιποιηθῇ, ὥς ὅτου ἐπιστρέψῃ καὶ τὴν παραλάβῃ μετὰ τῶν μικρῶν αὐτῆς. Φθάνει τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ χωρίον του, τὴν δὲ πρωΐαν ἅμα ἐγεγρεῖς παρατηρεῖ ἐπὶ σωροῦ ἀχύρων παρὰ τὴν θύραν τοῦ σταύλου τοὺς 4 νεαροὺς σκύλλακας ὑγιεῖς καὶ εὐθύμους, ἀλλὰ τὴν σκύλλαν χαῦνον καὶ καταβεβλημένην, ἔχουσαν τοὺς πόδας καθημαγμένους καὶ ρίπτουσαν ἐναλλάξ τὸ θνήσκον αὐτῆς βλέμμα ἐπὶ τῶν τέκνων καὶ τοῦ κυρίου αὐτῆς. Ὅκτακις εἶχε διατρέξει τὴν ἀπὸ τῆς πόλεως μέχρι τοῦ χωρίου ἀπόστασιν, ἥτοι ἀπόστασιν 15 ὁρῶν. Τὸ δυστυχὲς ζῷον καταβληθὲν ὑπὸ τοῦ καμάτου τῆς ὁδοπορίας τὸ ἐσπέρας ἐτελεύτησεν.

ΑΡΚΤΟΣ.—Πλοῖον ἐπιφορτισθὲν νὰ ἐξερευνήσῃ τὸν Βόρειον Πόλον κατελήφθη ὑπὸ πάγων, τὸ δὲ πλήρωμα αὐτοῦ ὑπῆρξε μάρτυς τοῦ ἐπομένου γεγονότος.

Πρωΐαν τινὰ προσήγγισε μία ἄρκτος μετὰ τῶν δύο μικρῶν αὐτῆς, καὶ ἤρπαζεν ἀπὸ τῶν πάγων μεγάλα τεμάχια κρέατος, τὰ ὁποῖα οἱ ναῦται εἶχον ἀφῆσει. Ἡ ἄρκτος συνήθριζε τὰ τεμάχια ταῦτα καὶ τὰ κατέθετεν ἐνώπιον τῶν τέκνων τῆς, φροντίζουσα περὶ τῆς διανομῆς. Οἱ ναῦται πυροβολήσαντες ἐφόνευσαν τὰ μικρὰ καὶ ἐπλήγωσαν τὴν μητέρα.

Ἡ δυστυχὲς ἄρκτος, καίπερ βαρύνως πληγωμένη καὶ μόλις δυναμένη νὰ συρθῇ μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἔκειντο τὰ τέκνα τῆς, οὐχ' ἤττον ἐκόμισεν εἰς αὐτὰ καὶ τὸ τελευταῖον τεμάχιον τοῦ κρέατος, ὅπερ εἶχεν ἔλθει νὰ παραλάβῃ, ὕστερον ἔσχισεν αὐτὸ εἰς

μερίδας και τὸ ἔδωκεν ἐνώπιον τῶν τέκνων της. Ὅταν παρετήρησεν ὅτι δὲν ἔτρωγον ἔδωκε τὸν ἕνα τῶν ποδῶν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς καὶ τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἄλλου θοκτύλου, προσπαθοῦσα ν' ἀνεγείρῃ αὐτοὺς καὶ συγχρόνως ἐκβαλοῦσα πένθιμα βρυχήματα!

Ἀφοῦ ἐννόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μετακινήσῃ αὐτοὺς ἤρξατο λείχουσα τὰς πληγὰς αὐτῶν, καὶ τοὺς ἔδωκεν διὰ τοῦ ποδός. Ὅταν δὲ ἐννόησεν ὅτι οὗτοι ἦσαν ψυχροὶ καὶ ἀναίσθητοι, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν της πρὸς τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ καὶ κατηύθυνε βρυχηθμοὺς ἀρᾶς κατὰ τῶν φονέων τῶν τέκνων της. Οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἐξεκένωσαν κατ' αὐτῆς τὰ πυροβόλα των. Οὕτω δὲ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἔπεσε μεταξὺ τῶν τέκνων της καὶ ἐξέπνευσε λείχουσα τὰς πληγὰς των.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ.—Εἰ, μίαν ἀποθήκην οἶτον εὐρέθησαν μεταξὺ τῶν σάκκων 9 μικροὶ ποντικοί, τοὺς ὁποίους εἰς ἐργατὴς ἡτοιμάζετο νὰ θανατώσῃ. Αἱ φῆγες ὅμως παρατήρησεν ὅτι ἡ ποντικομάνα ἐξήγαγε κατὰ πρῶτον ἐντρομος τὴν κεφαλὴν της ἐκ τῆς σάκκου, ἀκολουθῶς δὲ ἐπλησίασε μὲ προσοχὴν. Μολοντί δὲ πολλοὶ ἐργάται εἰργάζοντο πλησίον εἰς τὰ ποντικάκια, ἡ μήτηρ αὐτῶν ἐπιτέλους τὰ ἐπλησίασε παρέλαβεν ἐν ἑξ αὐτῶν καὶ τὸ ἔκρουεν εἰς μίαν γωνίαν. Μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη πάλιν, παρέλαβε δευτέρον, εἶτα δὲ τρίτον ποντικίδιον, ἀναλαβοῦσα δὲ θάρος εἶχεν ἤδη ἐξασφαίσει τὰ ἑξ, ὅτε ὁ ἐργατὴς παραλαβὼν τὰ ἀπολειφθέντα τρία, τὰ ἔδωκεν ἐπὶ τῆς χειρός του. Τότε ἡ ποντικομάνα ἐσάστισε ὀλίγον, ἐπλησίασεν, ἀπειμακύνθη, ἀλλὰ πάλιν ἐπανῆλθε, καὶ ἀποτόμως ἀνεργιζήθη ἄνευ δισταγμοῦ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἐργάτου διὰ νὰ σώσῃ καὶ τὰ ἐπίλοιπα τρία τέκνα της.

ΓΑΤΑΙ.—Εἶχε τις δύο γάτας, μητέρα καὶ θυγατέρα. Καὶ αἱ δύο ἦσαν ἔγκυοι καὶ ἐγέννησαν 24 ὥρας ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Ἡ μήτηρ γεννήσασα πρῶτη, ἐβοήθησε τὴν θυγατέρα της, ἡ ὁποία ἐνέγγα διὰ πρῶτην φοράν, καὶ ἡ ὁποία ὅταν ἐγέννησε τὸ τελευταῖον νεογνόν της συνεπαίει τῶν υπερβολικῶν πόνων ἔμεινε ἀναίσθητος. Ἡ μήτηρ περιστρέφετο ἀκαταπαύστως περὶ τὴν θυγατέρα της, προσπαθοῦσα νὰ τὴν σηκώσῃ μὲ φωνὰς φιλοστόργους, ἀλλὰ βλέπουσα ὅτι αἱ φροντίδες αὐτῆς ἦσαν μάταιαι, παρέλαβε τὰ νεογνά της, τὰ ὁποία εἶπον χαμαὶ ὡς ὀρφανά, καὶ τὰ μετέφερε πλησίον τῶν ἰδικῶν της, ἐκεῖ δὲ τὰ εὗρεν ἡ μήτηρ των ὅταν συνῆλθε μετὰ μίαν ὥραν, θηλάζοντα τὴν μητέρα της. Ἡ χαρὰ τότε τῶν δύο γατῶν ὑπῆρξε μεγάλη. Αἱ δύο μητέρες ἐτοποθέτησαν ἐντὸς καλὰθου καὶ ἐκεῖ ἐγαλόνχησαν καὶ ἀνέθρεψαν ὁμοῦ καὶ τὰ ἑπτὰ νεογνά των.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 27ην Αὐγούστου ἡμέραν Κυριακὴν, πανηγυρίζει ὁ ἐν Κορωπίῳ Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Φανουρίου. Συγκοινωνία Λεωφορεῖα Κορωπίου. Ἀφετηρία Θεσείον, στάσις 4η.

—Τὴν 29ην Σεπτεμβρίου π. ἡμ. ἑορτὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ, πανηγυρίζει τὸ ἐν Παιανίᾳ Ἀττικῆς ἡσυχαστήριον τοῦ πατρὸς Θεοδοσίου, δι' ὅλον τοῦτον ἀγροντῆριον. Τὴν δὲ πρωΐαν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν θὰ χοροστατήσῃ Ἀρχιερεὺς. Συγκοινωνία μὲ Λεωφορεῖα Παιανίας. Ἀφετηρία Θεσείον, στάσις Λαγοῦ 18, πρὸς δυσμάτης στάσεως 300 μέτρα.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΔΟΜΟΚΟΝ

Ὁ Σεβασμιώτατος Γαροδικίου εἰς τὸ Παραρτήμα Δομοκοῦ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ

ΔΟΜΟΚΟΣ τῇ 20ῇ Ἰουλίου 1962

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐωρτάσθη ἐφέτος μὲ ἰδιαίτεραν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὸ Παραρτήμα Δομοκοῦ. Ἡ ἀφίξις τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου τῆς ἐπαρχίας Γαροδικίου κ.κ. Αὐξεντίου ἀνεπτέρωσε τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸ γραφικώτατον ναῖδριον τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ πανηγύριν τοῦ ὁμωνύμου Ἁγίου.

Ἐν τῇ πανηγύρει ταύτῃ προσῆλθον οὐχὶ μόνον οἱ τοῦ Παραρτήματος Δομοκοῦ χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων καὶ ἐκ τῶν Παραρτημάτων Λαμίας καὶ Στυλίδος καὶ Φαρσάλων μετὰ τῶν Δ. Συμβουλίων των, ἐν πούλμαν ἐξ ἐκάστου Παραρτήματος.

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Ἱερομόναχος Πατὴρ Παρθένιος Κοντογιώργος, ἐφημέριος Λαμίας, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου κ.κ. Αὐξεντίου, ὅστις ὠμύλησεν μὲ ἐμπνευσμένον λόγον διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ χριστιανοί, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤκουσαν τὸν Σεβασμιώτατον καὶ ἔλαβον τὴν εὐλογίαν του. Εἰς τὸ τέλος ἐγένετο ἀρτοκλασία καὶ ἐλήφθησαν ἀναμνηστικαὶ φωτογραφίαι.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη θὰ μείνῃ εἰς ἀπαντας ἀλησμόνητος. Εὐχαριστοῦμεν τὸν Σεβασμιώτατον κ.κ. Αὐξέντιον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῶν Παραρτημάτων Στυλίδος, Λαμίας καὶ Φαρσάλων διὰ τὴν ἐκτίμησιν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

ΛΟΓΟΣ ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Η ΛΙΑ ΜΗΝΙΑΤΗ

Προσευχὴ καὶ νηστεία, εἶναι δύο ἀήτητα ὅπλα, ὅπου ἐδόθη ἡ οὐρανόθεν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τὸ πλεμὴ κατὰ πάντων τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Τρεῖς εἶναι ἐκεῖνοι οἱ φοβεροὶ ἐχθροί, ὅπου κάνουν κατ' ἡμῶν ἀκατάλαστον πόλεμον· ὁ Κόσμος, ὁ Διάβολος, καὶ ἡ Σάρκα. Ὁ Κόσμος μᾶς πολεμεῖ μετὰ τὴν ματαιότητα, καὶ ἀλαζονείαν τοῦ βίου· ὁ Διάβολος μετὰ τὰς κρυφὰς ἐνθυμήσεις, καὶ μετὰ τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς· ἡ Σάρκα, μετὰ τὴν τρυφήν, μετὰ τὴν ἡδονήν, μετὰ τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν καὶ ὀρεξίν. Ναί, οἱ τρεῖς ἐμοῦ ὡς ἐκ συμφώνου μᾶς πολεμοῦσι μετὰ ὅλην τὴν πικράταξιν καὶ πονοπλίαν τῶν πειρασμῶν, ἀλλ' ἡμεῖς, μετὰ τὴν προσευχὴν καὶ νηστείαν, ἀντιπολεμοῦμεν εὐτυχέστατα τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, καὶ νικῶμεν. Τὴν Σάρκα νικῶμεν, τὸν Διάβολον φυγαδεύομεν, τὸν Κόσμον καταπατοῦμεν· καὶ ἀναπτερούμενοι ὡς ἂν μετὰ δύο πτέρυγας, ἐδόθη μετὰ τὴν προσευχὴν ἐκείθεν μετὰ τὴν νηστείαν, ὅλοι μετὰ ὁμοίους, πνευματικοί, οὐράνιοι, ὑπερβαίνομεν τὰς παγίδας, καὶ φεύγομεν τὰς ἐνέδρας τῶν πειρασμῶν· ὅθεν περὶ προσευχῆς μὲν λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος· «ὅπου προσευχὴ καὶ εὐχαριστία, ἐκεῖ ἁγίου Πνεύματος παραγίνεται χάρις, φυγαδεύονται Δαίμονες, καὶ πᾶσα ἀντικειμένη δύναμις δραπέτει». Περὶ νηστείας δὲ ὁ μέγας Βασίλειος λέγει· πῶς μετὰ τὴν νηστείαν, καὶ ἐγκράτειαν· «τὸ πρὸς ἀοράτους ἐχθροὺς περιγίνεται κράτος». Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, ὅπου ὅλα κάνει μετὰ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διέταξε τὸ διάστημα τῶν δεκατεσσάρων τούτων ἡμερῶν, διὰ τὸ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ προσευχὴν καὶ νηστείαν, ἵγουν παράκλασιν καὶ ἐγκράτειαν, εἰς τιμὴν τῆς ὑπερενδόξου ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἁγιωτάτης Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Βραχὺς εἶναι ἀληθινὰ ὁ ἀγὼν, ἀλλὰ νίκη πολλὰ λαμπρά, καὶ πλουσιοπάροχος τῆς νίκης κέρδος, κάθεται ἀγωνοδότης αὐτῇ ἡ θεόνημος Ἀνασσα ἡ Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. ἐκ διξίων τοῦ θρόνου τῆς τρισηλίου Θεότητος, καὶ βλέπουσα ἐδῶ κάτω τὸ ἄθλον, κρατεῖ τοὺς στεφάνους, διὰ τὸ στεφανώσῃ τοὺς ἀθλητάς. Μακάριοι ἡμεῖς ἂν ἀγωνισθῶμεν, καθὼς πρέπει. Οἷοις εἰς τὰς ἁγίας ἡμέρας ταύτας, μετὰ τὴν προσευχὴν καὶ νηστείαν νίκησῃ ἀνδρειοφρόνως τὰς κοσμικὰς φροντίδας, τὰς διαβολικὰς μηχανάς, τὸ σαρκικὸν φρόνημα, αὐτὸς ὅς θαρρῇ βέβαια καὶ θέλει λάβει παρὰ τῆς Θεομήτορος τὸ ἀντάξιον γέρας. Ἐγὼ τὸ βεβαιῶνω ἐκ μέρους αὐτῆς τῆς ὑπεραγίας Παρθένου, καὶ ἔρχομαι διὰ τοῦτο νὰ ἀποδείξω σήμερον πόσῃ χάριν, καὶ βοήθειαν λαμβάνει ἀπὸ τὴν πάναγον Δέσποιναν, ὅποιος ἔχει εὐλάβειαν πρὸς αὐτήν, καὶ τὴν τιμᾷ μετὰ προσευχὴν καὶ νηστείαν.

Εἶναι καὶ λέγεται ἡ ἁγιωτάτη Παρθένος ὡς Μητέρα κατὰ δύο τρόπους· πρῶτον Μητέρα Θεοῦ, καὶ δεύτερον Μητέρα πάντων τῶν Χριστιανῶν· καὶ τοῦ Θεοῦ μὲν εἶναι Μητέρα φυσικῇ, τῶν δὲ Χριστιανῶν εἶναι Μητέρα θετῇ. Εἶναι μήτηρ Θεοῦ φυσικῇ, ἀληθῶς θεοτόκος, διὰ τὴν ἀληθῶς ἐγέννησεν αὐτὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἀδιάφθορον αὐτῆς μήτραν, ὅπως ὁ

Θεὸς Λόγος ἐνυμφεύσατο τὴν σάρκα, καὶ ἠνώσεν εἰς μίαν ἀδιαίρετον ὑπόστασιν τὴν θεῖαν τοῦ μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὑπὲρ φύσιν, καὶ λόγον καὶ ἐννοίαν. Εἶναι Μητέρα θετῇ πάντων τῶν Χριστιανῶν, διὰ τὴν ἡμεῖς διὰ τὴν χάριν τῆς υἱοθεσίας, εἵμεθα ἀδελφοὶ θεοὶ ἐκείνου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου ἡ Παρθένος ἐγέννησεν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστός, καθὼς λέγει ὁ Παῦλος, εἶναι ἀνάμεσόν μας, ὡς ἂν πρωτότοκος ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς, ἀκολουθεῖ, ὅτι ἡμεῖς νὰ εἵμεθα Υἱοὶ θεοῦ τῆς Θεομήτορος. Τῶρα ὡς μήτηρ Θεοῦ, διὰ τὸ μητρικὸν ἀξίωμα, αὐτὴ πρέπει νὰ ἔχη ἀπὸ τὸν Θεὸν τόσῃ χάριν, ὅσην πρέπει νὰ ἔχη ἡ Μητέρα ἀπὸ τὸν Υἱὸν καὶ πάλιν ὡς Μητέρα τῶν Χριστιανῶν, διὰ τὴν μητρικὴν ἀγάπην, πρέπει νὰ δίδῃ τόσῃ χάριν εἰς Χριστιανούς, ὅσον πρέπει νὰ δίδῃ ἡ Μητέρα πρὸς τὰ παῖδια. Ἀλλ' ἡ χάρις ὅπου ἔχει ἡ πάναγία Παρθένος ἀπὸ τὸν Θεόν, πρέπει νὰ συμμετρεῖται μετὰ τὸ ἀξίωμα τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦτο τὸ ἀξίωμα εἶναι ἀπειρον, λοιπὸν καὶ ἡ χάρις ὅπου λαμβάνει εἶναι ἀπειρος· ὁμοίως καὶ ἡ χάρις, ὅπου δίδει εἰς τοὺς Χριστιανούς, πρέπει νὰ συμμετρεῖται μετὰ τὴν ἀγάπην τῆς μητρὸς πρὸς τὰ τέκνα, καὶ ἐτούτῃ ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπειρος· λοιπὸν καὶ ἡ χάρις, ὅπου δίδει εἶναι ἀπειρος. Καὶ συμμετρῶντας πάλιν τὴν ἀπειρον χάριν ὅπου λαμβάνει ἀπὸ τὸν Θεόν, ὡς μήτηρ Θεοῦ, καὶ τὴν ἀπειρον χάριν ὅπου δίδει εἰς τοὺς Χριστιανούς, ὡς μήτηρ τῶν Χριστιανῶν, ἡ Παρθένος εἶναι πέλαγος τῶν χαρίτων.

Καὶ ὅντως πέλαγος μέγα εἰς τὴν εὐρυχωρίαν, ὅπου δέχεται δηλαδὴ ὡς ἂν Μητέρα Θεοῦ, ὅλους τοὺς ἀκενώτους ποταμοὺς τῶν θείων χαρισμάτων τοῦ πνεύματος μέγα εἰς τὴν πλημμύραν ὅπου ὡς ἂν Μητέρα τῶν Χριστιανῶν μεταδίδει εἰς αὐτοὺς τῶν αὐτῶν θείων χαρισμάτων τὴν ἀφθονίαν· καὶ τέτοιας λογῆς διὰ τὰ χαρίσματα ὅπου λαμβάνει ὡς ἂν μήτηρ Θεοῦ εἶναι πέλαγος ἀπέραντον· καὶ διὰ τὰ χαρίσματα, ὅπου δίδει ὡς ἂν Μητέρα τῶν Χριστιανῶν, εἶναι πέλαγος ἀνεξάντητος. Τοῦτο μόνον θέλω διὰ τὴν νῦν στοχασθῆτε, ἀκροῦσθαι εὐλαβεῖς τῆς Παρθένου, ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα τῆς προτερήματά, πῶς αὐτὴ εἶναι καὶ Μητέρα Θεοῦ, καὶ Μητέρα τῶν Χριστιανῶν· καὶ ὡς Μητέρα Θεοῦ, αὐτὴ περισσotέραν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους, καὶ Ἀγγέλους, ἔχει τὴν παρησῖαν σιμὰ εἰς τὸν Θεὸν τὸν Υἱὸν τῆς· καὶ ὡς ἂν μήτηρ τῶν Χριστιανῶν περισσotέρας ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ Ἀγγέλους, χαρίζει τὰς εὐεργεσίας πρὸς ἡμᾶς τὰ παιδιὰ τῆς

Ἀδίκως εἶχεν ἐξορισθῇ ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ρώμην ὁ Κοριολανὸς εὐγενέστατος ἄρχων, καὶ ἀνδρειότατος στρατηγός· καὶ διὰ τοῦτο παροξυνθεὶς σηκώνει στρατεύματα, κινεῖ πόλεμον ἐναντίον τῆς ἀχαρίστου πατριδος· πολεμεῖ, νικᾷ, καὶ νικητὴς πλησιάζει εἰς τὴν Ρώμην· τὴν περιτριγυρίζει, τὴν πολιορκεῖ τὴν στενεύει· ἀνεβαίνει πρῶτος εἰς τὸ τοιχοκαστρον τῆς πόλεως, κρατῶντας τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χεῖρ, πνέωντας ἀπειλὴν καὶ φόβον, φοβερίζει τὴν μὲν πόλιν νὰ κατα-

σκάφη ἐκ θεμελίων· τοὺς δὲ πολίτας νὰ κατασφάξῃ ἐν στόματι μαχαίρας, καὶ μὲ τὸ αἷμα τῶν νὰ σβέσῃ τὸν δίκαιόν του θυμόν, καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀδικον ὕβριν, ὅπου τοῦ ἔκαμαν. Τότε γνωρίζουσι τὸ σφάλμα τῶν οἱ Ῥωμαῖοι, μετανοοῦσιν εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμαν, συστέλλονται ἀπὸ τὸν φόβον καὶ ἐντροπὴν, συνάζονται ἐντρομοὶ εἰς βουλήν, καὶ δὲν εὐρίσκουσιν ἄλλην ἱατρειάν εἰς τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, παρὰ νὰ προσπέσωσιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀνδρός, νὰ ζητήσωσι συγχώρησιν, καὶ μὲ τοῦτο νὰ ἐξιλεώσωσιν τὸν θυμόν του. Παγαίνουσι λοιπὸν ἔμπρὸς οἱ πρόκριτοι τῆς Γερουσίας, ἀκολουθοῦσιν οἱ ἄρχοντες, κατόπιν ὁ κοινὸς λαός, τάγματα γυναικῶν καὶ παιδιῶν, ὅλοι μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, μὲ πολλὴν κατήφειαν εἰς τὸ πρόσωπον ἀνεβαίνουν εἰς τὸ τοῖχος, παρουσιάζονται ἔμπροσθεν τοῦ Κοριολανοῦ, πίπτουσι, προσκυνοῦσι, παρακαλοῦσι, κλαίουσιν, καὶ ὅλοι ὁμοῦ μὲ μίαν ἑλκενὴν φωνὴν ζητοῦσι ἔλεος διὰ τὴν κινδυνεύουσαν ζωὴν, καὶ πατρίδα. Πλὴν στέκει ἐκεῖνος ἀνίλεως, δὲν παρακινεῖται εἰς τὰ παρακάλια, δὲν μαλακώνεται εἰς τὰ δάκρυα ὧν τὸν πολιτῶν παροξύνεται μάλιστα, θέλει νὰ δώσῃ τὸ σημάδι τοῦ πολέμου, νὰ παρακινήσῃ τοὺς στρατιώτας εἰς ὁρμήν, εἰς φόνον, εἰς ἐξολοθρευσιν. Ἀλλὰ ὅταν βλέπῃ ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος, τὸ λυπημένον πρόσωπον μιᾶς σεβασμιωτάτης γυναικὸς, καὶ ἦτο Βετούρια ἡ μήτηρ του, ὅπου κλαίει καὶ παρακαλεῖ, καὶ τὸν ἀναθυμίζει τὸ γάλα, τὰ σπλάγχνα, τὴν ἀγάπην τὴν μητρικὴν· βλέπει, καὶ εἰς ἐκείνην τὴν παρουσίαν ἡμερώνει τὸ βλέμμα, σβένει τὸν θυμόν, ἀφίνει καὶ πίπτει τὸ σπαθί, κρατεῖ τὴν ὁρμὴν τοῦ στρατεύματος, συμπαθεῖ τοὺς πολίτας, ἐμβαίνει ὄχι πλέον ὡς ἐχθρός, ἀλλ' ὡς φίλος εἰς τὴν πατρίδα· τὴν ὁποῖαν ἐλευθερώνει ἀπὸ τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Τόσον δύναται, καὶ περισσύτερον ἀκό· κόμη ἀπὸ ἑνα ἀναρίθμητον πλῆθος λαοῦ, σιμὰ εἰς τὸν Υἱόν, τῆς μητρὸς μόνης ἡ παρουσία· σιμὰ εἰς ἕνα υἱόν, τί γλυκύτερον ὥσάν τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς; σιμὰ εἰς ἕνα υἱόν, τί δυνατώτερον, ὥσάν μιᾶς μητρὸς τὰ δάκρυα καὶ τὰ παρακάλια; ἀλλὰ ὥς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Χριστιανοί, πῶς ἡμεῖς ἀσυνάνομον καθ' ἡμέραν, καθ' ὥραν, καθ' ἐστιγμὴν; ὥς τὸ εἰπῆ τοῦ καθ' ἑνὸς ἡ συνείδησις· ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς! καὶ μὲ πόσων λογίων ἁμαρτίας μεμολυσμένη περὶ ἡ ζωὴ μας; ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μία σειρά συνεχῆς, καὶ ἀδιάκοπος βαρυτάτων ἁνομιῶν. Πόσας ἀκαθαρσίας εἰς τοὺς λογισμοὺς μας; πόσας αἰσχρολογίας εἰς τὴν γλῶσσαν μας; πόσας πονηρίας εἰς τὰς πράξεις μας βλέπει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ; βλέπει καὶ ὑπομένει, διατί εἶναι μακρόθυμος. Ἀλλ' ὅταν ἡμεῖς, μὲ μίαν ἀπάνθρωπον ἀχαριστίαν, ἀμετανόητοι, ἀδιόρθωτοι, στερεοὶ εἰς τὸ κακόν, παροξύνομεν εἰς ἄκρον τὴν θείαν του δικαιοσύνην, καὶ ἀνάπτωμεν τὸ δίκαιόν του θυμόν, δὲν ὑπομένει πλέον, ἀλλ' ἄρματωμένος μὲ τὸ σπαθί, καὶ μὲ τὸ τόξον τῆς φρικτῆς του, καὶ ἀνεικάστου ὁργῆς, ὡς φοβερὸς στρατιώτης, μᾶς παραστέκει καὶ μᾶς φοβερίζει τὸν τέλειον ἐξολοθρευμόν, θάνατον κόλασιν. Ἡ ρομφαία εἶναι ξεγυμνωμένη, διὰ νὰ λαβῶσιν ἐκείνους ὅπου ἢ διὰ γῆρας, ἢ ἀδυναμίαν εἶναι σιμὰ εἰς τὰ χεῖρά του, τὸ τόξον εἶναι τεντωμένον, διὰ νὰ σαί

τεύσῃ ἀπὸ μακρὰν ἐκείνους, ὅπου δι' ἔπαρσιν ἢ νεότητος ἢ ἀνδρείας, πάσχουσι νὰ φύγωσι τὴν ὁργὴν τοῦ. Τὰ βέλη εἶναι ἐτοιμασμένα, καὶ εἶναι ἐκεῖνα τὰ βέλη τοῦ δυνατοῦ «τὰ ἠκονήμενα, σὺν τοῖς ἀνδραξι τοῖς ἐρημικοῖς». Τοῦτο νὰ θανατώσῃ ἢ τὰ παιδιά, διὰ νὰ παιδεύσῃ τοὺς γονεῖς, ἢ τοὺς γονεῖς διὰ νὰ σωφρονίσῃ τὰ παιδιά, ἢ τὸν ἄνδρα διὰ τὴν ματαιότητά της γυναικὸς, ἢ τὴν γυναῖκα διὰ τὴν ἀσέλγειαν τοῦ ἀνδρός, ἢ τὸν ἀδελφὸν διὰ τὴν ἀμαρτίαν τοῦ ἀυταδέλφου. Ἐκεῖνο νὰ μᾶς πληγώσῃ εἰς τὴν ὑγείαν, διὰ νὰ μᾶς ῥίψῃ ἀρρώστους μὲ πολυχρόνιον πάθος εἰς ἕνα κοράβιον· τὸ ἄλλο, νὰ μᾶς φαρμακεύσῃ τὴν εὐτυχίαν, διὰ νὰ ταπεινώσῃ μὲ τὴν πτωχείαν τὴν ἐπηρμένην ὁφρὺν. Τὰ λοιπὰ, ὅπου εἶναι ἀναρίθμητα, νὰ πέσωσι κατεπάνω μας, νὰ κάμωσιν ἀναριθμήτους πληγὰς, νὰ κατακαύσωσιν οἰκίας, νὰ ἀφανίσωσιν ὑποστατικά, νὰ καταποντίσωσι πραγματείας, νὰ ξεκληρίσωσιν οἰκογενεάς· μὲ κρίσις, μὲ διχονοίας, μὲ πείναν, μὲ θαλασσινὰ, μὲ πόλεμον, μὲ αἰχμαλωσίαν καὶ μὲ ὅλην τὴν ἱλιάδα τῶν συμφορῶν «τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε καὶ ἠτοίμασεν αὐτό, καὶ ἐν αὐτῷ ἠτοίμασε σκευὴ θανάτου». Ἀπὸ τίσιν ἀγανάκτησιν καὶ ὁργὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμεῖς οἱ ἄθλιοι ἁμαρτωλοὶ τοῦ φύγαμεν; ἡμεῖς δὲν εὐρίσκομεν ἄλλην βοήθειαν, παρὰ νὰ μετανοήσωμεν, νὰ προσπέσωμεν εἰς τὰ πόδια τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦτο, νὰ ἐπιχειρισθῶμεν τὴν μεσιτείαν τῶν ἱερέων ὅπου εἶναι ἐδῶ κάτω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν ἁγίων, ὅπου εἶναι εἰς τὴν Παράδεισον. Καὶ λογιᾶστε λοιπὸν, πῶς ὅλοι καὶ μοναχοὶ καὶ ἱερεῖς, καὶ ἀρχιερεῖς, καὶ Πατριάρχαι, νὰ κῶνοσιν κοινὴν λιτανείαν καὶ δέησιν μάλιστα ὅλοι οἱ ἅγιοι τοῦ Παραδείσου, ὅλος ὁ χορὸς τῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων ὅλα τὰ πλήθη τῶν μαρτύρων τῶν ἀσκητῶν, καὶ παρθένων, ὅλα τὰ τάγματα τῶν μακαρίων ἀγγέλων, καὶ προσπίπτοντα ἔμπρὸς εἰς τὸν θρόνον τῆς θείας Μεγαλειότητος, νὰ παρακαλοῦσιν ἔλεος καὶ συγχώρησιν δι' ἡμᾶς· περισσύτερον ἀπὸ ὅλης ἐτούτας τὰς μεσιτείας, καὶ τῆς κάτω, καὶ τῆς ἄνω ἐκκλησίας, δύναται ἕνας μόνος λόγος τῆς Θεομήτορος. Ἀχ! ὥσάν στραφῇ ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος κοιτῆς, καὶ ἰδῇ τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς του, τῆς ἁγιωτάτης ἐκείνης καὶ γλυκυτάτης μητρὸς, ὅπου παρακαλεῖ, εὐθὺς γίνεται ἡμερὶς, πρᾶος, εἰρηνικός, ἀφίνει τὸ σπαθί καὶ τὸ τόξον τῆς θείας του ὁργῆς, εὐθὺς κάνει μὲ τοῦ λόγου μας καταλλαγὴν καὶ ἀγάπην, εὐθὺς μᾶς δίδει τὴν ποδομένην συγχώρησιν· «πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης». Διατί, τέλος πάντων, χριστιανοί, ποῖος παρακαλεῖ; Μήτηρ Θεοῦ ὅπου ἔχει ἀσυγκρίτως ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους περισσότεραν πρὸς Θεὸν τὴν παρησίαν. Οἱ ἄλλοι ἅγιοι παρακαλοῦσιν ὡς δοῦλοι Θεοῦ, ἡ παναγία Παρθένος παρακαλεῖ ὥσάν Μήτηρ Θεοῦ. Ποῖον παρακαλεῖ; ἕνα Υἱὸν Θεόν, ὅπου συνέλαβεν, ὅπου ἐγέννησεν, ὅπου ἐβύζαξεν, ὅπου ἔθρεψε τὸν ὁποῖον ἠγάπησε μὲ ὁσὴν ἀγάπην ὅλοι οἱ μακάριοι ὁμοῦ ἀγαποῦσι τὸν Θεόν· καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠγαπήθη, μὲ ὁσὴν ἀγάπην ἔχει ὁ Θεὸς πρὸς ὅλους ὁμοῦ τοὺς μακαρίους. Ὅλοι οἱ ἅγιοι παρακαλοῦσι τὸν Θεόν, ὥσάν ἀυθέντην, ἢ παναγία Παρθένος τὸν

παρακαλεῖ ὡς ἄν Υἱόν. Διὰ ποῖον παρακαλεῖ; διὰ τοὺς Χριστιανοὺς, ὅπου εἶναι παιδιὰ τῆς, κατὰ φύσιν ἀπόγονοι, τοῦ αὐτοῦ γένους τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ὅθεν καὶ αὐτὴ ἐγενήθη, καὶ κατὰ χάριν ἀδελφοὶ ἐκείνου τοῦ Υἱοῦ, ὅπου αὐτὴ ἐγέννησεν. Οἱ ἄλλοι ἅγιοι παρακαλοῦσι διὰ ἡμᾶς ὡς ἄν διὰ ἀδελφούς, ἡ παναγία Παρθένος παρακαλεῖ δι' ἡμᾶς ὡς ἄν διὰ παιδιὰ. Τώρα μετρήσατε, καὶ διὰ τὸ πρόσωπον ὅπου παρακαλεῖ, πόσον εἶναι μεγάλη ἡ παρηγορία καὶ διὰ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παρακαλεῖ πόσον εἶναι θερμὴ ἡ παρακάλεσις, καὶ εἶναι δυνατόν νὰ λείψῃ ἡ χάρις; τοῦτο θέλει νὰ εἰπῇ τὸ ἡμεῖς ἐκείνου τοῦ ἁμαρτωίου τῶν ἀσμάτων, ὅπου φαίνεται νὰ ὁμιλῇ μετ' αὐτὸν τὸν Παρθένον ὁ Θεός· «ἐκαρδίωσάς με ἐν τῶν ὀφθαλμῶν σου» ἤγουν, με ἕνα σου βλέμμα μου ἀπεράσες τὴν καρδίαν· ἰδοὺ ὀρίπτω τὰ ὄπλα, ἀφίνω τὴν ὁργὴν, χαρίζω συγχώρησιν.

Τέτοιαν χάριν κάνει· τὴν βοήθειαν φέρει ἡ ἀγιωτάτη Μαρία πρὸς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ποῖαν τιμὴν, πόσῃ ἐδράβειαν πρέπει νὰ ἔχωμεν πρὸς τὴν ἀγιωτάτην Μαρίαν; Αὐτὴ εἶναι καὶ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ καὶ μήτηρ ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν ὡς ἄν μητέρα ἰδικὴν μας πρέπει νὰ τὴν τιμῶμεν, καὶ νὰ τὴν εὐλαβοῦμεθα, διὰ τὸ εἶναι ἁγίος φυσικὸν στερεωμένον ἀπὸ τὸν Θεὸν νόμον· πάλιν ὡς ἄν μητέρα Θεοῦ, ἀκόμη πολλὰ περισσότερον πρέπει νὰ τὴν τιμῶμεν, καὶ νὰ τὴν εὐλαβοῦμεθα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Διότι ὡς ἄν μητέρα Θεοῦ τὴν τιμοῦσι, καὶ εὐλαβοῦνται αὐτοὶ οἱ ἅγιοι τοῦ παραδείσου, αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ· λοιπὸν ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐλάβεια πρὸς τὴν ἀγιωτάτην Μαρίαν, καὶ ὡς ἄν μητέρα ἰδικὴν μας, πρέπει νὰ εἶναι πολλή, καὶ ὡς ἄν πρὸς μητέρας Θεοῦ, πρέπει νὰ εἶναι ἡ σύγκριτος. Ὅποιοι δὲν τιμᾷ, καὶ δὲν εὐλαβεῖται τὴν ἰδίαν μητέρα, δὲν εἶναι ἄξιος νὰ κράζεται ἄνθρωπος· ὁποῖος δὲν τιμᾷ, καὶ δὲν εὐλαβεῖται τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ἄξιος νὰ κράζεται Χριστιανός. Τίς δύναται νὰ καυχῇ, πῶς εἶναι πιστὸς δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ, ἂν δὲν εἶναι πιστὸς δοῦλος καὶ τῆς Μαρίας; ἢ πῶς εἶναι εὐλαβὴς τοῦ Υἱοῦ, χωρὶς νὰ εἶναι καὶ τῆς μητρός; Ἀλλ' καὶ ἂν ἐγώ, διὰ κακὴν μου τύχην χάσω καθεὲν ἄλλην εὐλάβειαν, δὲν θέλω χάσει ποτὲ τὴν εὐλάβειαν τῆς Παρθένου Μαρίας εἰς κάθε δυστυχίαν, ἢ σωματικὴν, ἢ ψυχικὴν, ὅπου εὐρεθῶ, πρὸς αὐτὴν ἐγὼ θέλω προσδράμει, βέβαιος πῶς θέλω εὐρεῖ εἰς τὰς ἀρρωστίας μου ἰατροῦ, εἰς τὰς θλίψεις μου παρηγορίαν, καὶ εἰς τὰς ἁμαρτίας μου συγχώρησιν. Καὶ μέσα εἰς τὸν ἴδιον ἅδην ἐγὼ ἐλπίζω σωτηρίαν ἀπὸ τὴν βασίλισσαν τοῦ οὐρανοῦ· ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι νὰ χαθῶ, ὅταν εἶμαι φυλαγμένος μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· ὅταν μόνον χάσω τὴν εὐλάβειαν τῆς Παρθένου, τότε ἐγὼ εἶμαι μὴ χαμένη ψυχὴ.

Ἀλλὰ τάχα, εἰς τί στέκει ἡ εὐλάβεια τῆς Παρθένου; ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Ἐν προσευχῇ, ὅπου εἶναι ἡ παράκλησις, ἐν νηστείᾳ ὅπου εἶναι ἡ ἐγκράτεια· δύο τρόποι τοὺς ὁποίους ἐδιώρισεν ἡ Ἐκκλησία, διὰ νὰ τιμῶμεν, ἐξόχως τὰς ἡμέρας ταύτας, τὴν μετέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ μητέρα ἡμῶν. Μὰ τί λογῆς πρέπει νὰ εἶναι ἡ προσευχή μας εἰς τὴν

παράκλησιν; ὄχι με ἀταξίαν, ὄχι με σύγχυσιν, ὄχι με ἀναισχυντίαν, ἀλλὰ με φόβον Θεοῦ, με συντριβὴν καρδίας, με δάκρυα κατανύξεως. Τί λογῆς πρέπει νὰ εἶναι ἡ νηστεία μας εἰς τὴν ἐγκράτειαν; ὄχι μόνον νηστεία ἀπὸ φαγητά, ἀλλὰ νηστεία καὶ ἀπὸ ἁμαρτίας· ὄχι ἐγκράτεια μόνον ἀπὸ κρέατα, ἀλλ' ἐγκράτεια καὶ ἀπὸ τὰ πάθη τὰ σαρκικά. Ἡ παναγία Παρθένος, με τὴν νηστείαν ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς καρδίαν καθαρὰν· με τὴν προσευχὴν, καρδίαν συντετριμμένην· καὶ τί ὀλιγώτερον μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς ἡ μήτηρ τοῦ Θεοῦ, καὶ μήτηρ τῶν Χριστιανῶν; Ἄχ! καὶ νὰ ἐκαταλαμβάνωμεν πόσῃ χάριν καὶ βοήθειαν ἔχομεν ἀπὸ τέτοιαν ἀγιωτάτην μητέρα.

Ὅσοι φανοί, ὁ ἴου ἐστερήθητε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας ξένοι, ὅπου ἐχάσετε τὴν εὐτυχίαν σας· ἀρρωστοὶ τεθλιμμένοι, ἁμαρτωλοὶ, μὴ λυπεῖσθε· ἐσεῖς ἔχετε μητέρα τοῦ Θεοῦ. Μητέρα, ὅπου σᾶς κυβερνᾷ εἰς τὴν ξενιτείαν σας, ὅπου σᾶς τρέφει εἰς τὴν πτωχείαν σας· ὅπου σᾶς δίδει εἰς τὰ πάθη τὴν ἰατροῦ, εἰς τὰς θλίψεις τὴν παρηγορίαν, εἰς τὰς σκλαβίας τὴν ἐλευθερίαν, εἰς τὰς ἁμαρτίας τὴν συγχώρησιν· μὴ λυπεῖσθε, ἐσεῖς ἔχετε μητέρα, τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ναῦται, ὅπου πλέετε τὴν θάλασσαν, τὴν Παρθένον ἐπικαλεῖσθε, νὰ ἔχετε λιμένα εἰς ταῖς ἀνεμουαῖας. Πραγματευταί, ὅπου περιπατεῖτε τὴν ξηρὰν, τὴν Παρθένον ἐπικαλεῖσθε, νὰ ἔχετε βοηθόν, εἰς τοὺς κινδύνους. Γεωργοί, ὅπου δουλεύετε τὴν γῆν, τὴν Παρθένον ἐπικαλεῖσθε, νὰ ἔχετε εὐλογίαν καρποφορίας εἰς τοὺς κόπους σας. Νέοι, ὅπου σπουδάζετε εἰς τὰ σχολεῖα, τὴν Παρθένον ἐπικαλεῖσθε, νὰ ἔχετε φῶς γνώσεως εἰς τὴν σπουδὴν σας. Ἱερεῖς καὶ λαῖκοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, τὴν Παρθένον ἐπικαλεῖσθε εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας καὶ σωματικὰς καὶ ψυχικὰς, νὰ τὴν ἔχετε προστάτην εἰς ταύτην τὴν ζωὴν, παραστάτην ἐν ὥρῃ θανάτου, μεγίστην ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Χριστιανοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅσοι λατρεύετε καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, τιμᾶτε καὶ εὐλαβεῖσθε καὶ τὸ ὄνομα τῆς Παρθένου Μαρίας, τῆς Μητρός τοῦ Ἰησοῦ, καὶ μητρός ἡμῶν. Ἰησοῖς, καὶ Μαρία ὡς εἶναι τυπωμένα μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας. Ἰησοῦς καὶ Μαρία, μὴ λείπη ἀπὸ τὸ στόμα σας· Ἰησοῦς καὶ Μαρίας ὡς εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῶν προσευχῶν σας. Τὸ ὄνομα Ἰησοῦ, καὶ Μαρίας, ὡς εἶναι τὰ πρῶτα λόγια τῆς αὐγῆς· τὰ ὑστερα τῆς ἐσπέρας μετὰ ταῦτα σφαλίζετε εἰς ὕπνον τὰ μάτια σας· με ταῦτα ἐμβαίνετε, καὶ ἐβγαίνετε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν· με ταῦτα ἀρχινᾶτε καὶ τελειώνετε πᾶσαν ἐπόθεσιν· διὰ νὰ ἀξιώθητε τὴν ὥραν ὅπου μέλλετε νὰ παραδώσετε τὸ πνεῦμα, νὰ ἔχετε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν Μαρίαν· καὶ ὁμοῦ με τὸν Ἰησοῦν, καὶ με τὴν Μαρίαν, νὰ συνδοξάζεσθε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ανακαίνισον ἡμέρας ἡμῶν

Συγκινητικὸν μέχρι δακρύων τὸ μεγαλειώδες θέαμα τοῦ προσκυνήματος τῆς Μεγαλόχαρης τῆς Τήνου ὑπὸ μυριάδιον εὐσεβοῦς λαοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ κατάνυξις εἰς τὴν ἀποθέωσιν τῆς. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ἀπόστολοι πηγαίων θρησκευτικῶν βιωμάτων τοῦ λαοῦ μας ὁμιλοῦν τὴν αὐτὴν δρθόδοξον γλώσσαν, τῆς ὁποίας τὴν σημασίαν κατανόει πᾶς τις.

Καὶ ὅμως ὁ εὐσεβὴς αὐτὸς λαός, «ὃ πάντα εὐκολόπιστος καὶ πάντα προδομένος», ὅπως λέγει καὶ ὁ ἔθνικὸς μας ποιητής, σύρεται δέσμιος, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῇ, εἰς τὰς κακοήθεις καινοτομίας.

Ἐκμεταλλεῦόμενοι τὴν δρθόδοξον εἰλικρίνειαν τῆς ψυχῆς του ποσάκις ὀπισθεν τῆς ράξεως του δὲν συναλλάσσονται οἱ συμβατικοὶ θρησκευτικοὶ ταγοὶ του μετὰ τῶν πολεμίων τῆς εὐσεβίας του!

Αὕτη ὅμως ἡ πηγαία εὐσέβεια καὶ δρθόδοξος ἀρετὴ τοῦ λαοῦ μας δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ εὖρη συντόμως δίδωσιν νὰ ἐνώση οὐ μόνον τὴν διασπασθεῖσαν ἐνότητά τῆς λατρείας του, ἀλλὰ καὶ νὰ διασφαλίσῃ τὸν θησαυρὸν τῆς προδιδομένης δρθοδοξίας.

Τὸ πνεῦμα τοῦ Φραγκο-Λεβαντισμοῦ

Ὁ θρησκευτικὸς κοσμοπολιτισμὸς εἶναι προσπάθεια ἰσοπεδώσεως τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν διαφορῶν ἐν ὀνόματι μιᾶς πλεσματοειδούς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ «Καθημερινὴ» δὲν προσπαθεῖ νὰ ἀποκηρύξῃ τὸ φρόνημά της. Ἀπὸ τὴν θέσιν ἄλλωστε αὐτὴν μᾶς ἔχει ἐπανειλημμένως τιμῆσαι διὰ τῶν ἐπιθέσεών της. Δὲν συμπαθεῖ τὴν παράδοσιν. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν συγκρατανεύει εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας νὰ ἀποστείλῃ ἀντιπροσώπους εἰς τὸ Βατικανόν.

Κατ' αὐτὴν οἱ Λατίνοι ἔχουν σχεδὸν μορφὴν ἀγγέλων. Μόνον αἱ πέτρες εἰλείπουν ἀπὸ αὐτοῦς. Δὲν εἶναι λέγει αἰρετικοί. Τὸ σχίσμα δὲν ὤφειλεν. Ἀντιθέτως τὸ ἐκαλλέργησεν δι' ἴδιον ὄφελος ὁ Μωάμεθ ὁ Πορθητής. Σήμερον ὅμως καταντὰ ἐπιζήμιον. Τὸ σπουδαιότερον ἄλλωστε ποὺ μᾶς χωρίζει εἶναι τὸ ἀλάθητον.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία πρέπει νὰ δείξῃ τὴν καλὴν τῆς θέλησιν. Ἐὰν καὶ ὁ Πάπας εἰλικρινῶς θέλῃ τὴν ἑνωσιν, θὰ τὸ δείξῃ. Θὰ ἐγκαταλείψῃ πρῶτα — πρῶτα — τὸ ἀλάθητον καὶ θὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὰς Συνόδους. Τὰ ἄλλα δὲν θὰ εἶναι πλέον παλὺ δύσκολα. Δὲν ὑπῆρχαν ἀνέκαθεν λόγοι ἐχθρότητος πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔμπορεῖ νὰ συζητήσῃ μαζί του. Ἀρκεῖ ὅπως εἶπα, νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ Πάπας τὸ Ἀλάθητον, τὸ ὁποῖον ἄλλωστε δὸν τὸ ἐπῆρε παρὰ μόλις τὸ 1870.

Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπώμεν πόσον ἐπικινδύνους εἶναι ἡ τοιαύτη ἱστορικὴ διαστρεβλωσις. Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅμως τοῦ κινήτου ποὺ διατρέχει ἡ ἐθνικοθρησκευτικὴ φνοιογνωμία τῆς χώρας αὐτῆς.

Ἡ ἐγκατάλειψις τῶν θέσεων τῆς δρθοδοξίας ἂν ποτὲ συμβῇ θὰ σημάνῃ κακὸν ἐθνικὸν θάνατον. Ἄν δὲν ἀπερροφήθῃ ἄλλωστε εἰς τὸ παρελθόν ὁ ἑλληνορθόδοξος χώρος τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς διαφοράς μας μετὰ τὸν αἰρετικὸν παπισμὸν, δηλ. εἰς τὸ σχίσμα. Αὐτὸς ὁ ἀδῶς κοσμοπολιτισμὸς ἀποτελεῖ παρασπληνητικὸν ἄσφα δυνικὸν σιγήνων εἰς τὰ ὦτα τῆς δρθοδοξίας.

Οἱ ὑπνοβάται

Κομπογιαννιτισμὸν ἐνθυμίζει τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ διαφορὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Λατίνων εἶναι προῖον πολιτικῆς ἀντιδικίας τοῦ παρελθόντος. Καὶ ὅμως ἄδεται εἰς ὅλους τοὺς τόνους ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους τοῦ Οἰκουμενικοῦ. Ἰδοὺ τὶ ὑποστηρίζει ὁ ὁμογάλακτος ἐν πνεύματι ἀδελφὸς τοῦ Πατριάρχου Δ. Τσάκωνας.

«Ἐν συνεχείᾳ, ὁ ὁμιλητὴς ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ «Φιλιόκβε» δὲν θὰ παρενέβαλλεν οὐσιώδη ἐμπόδιον, δὸ θέντος ὅτι τὸ σχίσμα ὑπῆρξε κατὰ βάσιν προῖον πολιτικῆς ἀντιθέσεως τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς, τοῦτέστι Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Τὴν ἰδίαν ὅμως στιγμὴν οἱ πράκτορες τοῦ βατικαν

νοῦ Οὐνίται ἔχουν ἐξεγείρει τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ πατριάρχου. Μόνον οἱ ὑπνοβάται τῆς ἐνώσεως παραμένουν ἀπαθείς κινούμενοι εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ψευδαισθησεων καὶ δὲν ἔμποροῦν νὰ ἀντιληφθῶν τὸν πυρετὸν τῆς δρθοδοξίας ἐξεγέρσεως ὅπως τὸν ἐκφράζουν σχόλια ὡς τὸ κατωτέρω.

«Ἀσχετῶς πρὸς τὴν γνωστὴν ἀπρεπὴ ψευδολογίαν τῶν παπικῶν κληρικῶν τῶν Ἀθηνῶν περίε τοῦ θέματος τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ «βούλας» πρὸς ἐπίδοσιν εἰς τὸν προκαθήμενον τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, δύνανται νὰ λεχθῇ ἄνευ σχολίων καὶ τοῦτο : ὅτι ἐπειδὴ κάποιος οὐνίτης κληρικὸς ποὺ ὑποδύεται τὸν ἐπίσκοπον τῆς ἀνυπάρχου «ἐλληνοκαθολικῆς ἐκκλησίας», ἔκαμε τὸν γραμματοκομιστὴν, δὲν σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζονται ὡς ἄμνοι οἱ προβατόσχημοι λύκοι οὗτε, φυσικὰ, ὁ κ. Ὑάκυνθος ὡς ἀρχηγὸς δόγματος. Διότι διὰ νὰ εἶναι κανεὶς ἀρχηγὸς δόγματος, πρέπει νὰ ὑφίσταται κατ' ἀρχὴν δόγμα».

«Ἑλληνικὸς Βορρᾶς» 11/8/62

Ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀρχῶν μας

Ἡ διακηρυσσομένη ὑπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν πίστις εἰς ὅλους τοὺς τόνους, ὅτι ἡ δρθοδοξία καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀποτελοῦν δίδυμον ἄνθος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μίσχου, ἴσως νὰ ἀποτελῇ πρόκλησιν διὰ τοὺς ἀφελῆς οὐθέντας καὶ τοὺς ἀποορθοδοξοποιηθέντας προπομπούς τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ, οἵτινες ἀσφαλῶς θὰ μᾶς χαρακτηρίσουν καθυστερημένους καὶ μονομανεῖς.

Ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν λοιπὸν εἰς θεωρητικὸς τῶν «μοδερνῶν» καιρῶν ἐξαπέλυσεν βίαιαν ἐπίθεσιν διανδισμένη μετὰ πολλὰς νομικὰς παραπομπὰς ἐναντίον τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῆς μαθητιώσης ἑλληνικῆς νεολαίας. Τοῦτο, γράφει, παραβιάζει τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἥτις κατοχυροῦται ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος καὶ τῶν διεθνῶν συμβάσεων.

Ἡ «πολιτισμένη» ἐπίθεσις ἐγένετο ἀπὸ τὰς στηλὰς τῆς «Μακεδονίας» Θεσ/νίκης, ἥτις ἀναγκασθεῖσα νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν «μυθιστὴ» ἀνατροπεία δι' ἀνάλωγων νομικῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ ὁποῖα νόσον εὐλαβεῖται ὁ ξενομανὴς ἐπιστολογράφος, ἐξήτησεν τὴν ἐπίσημον γνώμην τῆς ἑλληνικῆς νομικῆς ἐπιστήμης.

Τὸ σταχυολογηθὲν κείμενον ποὺ δημοσιεύομεν εἰς τὴν 10ῃ σελίδᾳ δικαιώνει τὴν θέσιν μας καὶ ἐπιβεβαιώνει διὰ μιᾶς ἄλλης ὁδοῦ τὴν δρθότητα τῶν ἀρχῶν μας. Ἀξίζει νὰ τὸ ἀγνώσχητε.

Ἡ ὀλικὴ ἐνδεῖα προξενεῖ πνευματικὴν ἀπίσχυασιν

Θλιβεράς σκέψεις προξενεῖ ἡ χρονὴ συγκρατημένη ἀπόγνωσης τοῦ ἐφημερικοῦ κλήρου τῆς κρατ. Ἐκκλησίας. Μιᾶς Ἐκκλησίας, ἥτις μακρὰν τοῦ νὰ ὑφίσταται οἰανδῆποτε πίεσιν ἢ διωγμὸν, ὡς συμβαίνει δι' ἄλλους, ἔχει τεραστίαν νομικὴν, ἂν ὀχι ἠθικὴν, δύναμιν διὰ νὰ καταλύσῃ τὸ κραυγαλέον καθεστὸς τῆς ἀδικίας εἰς βάρος τῶν λειτουργῶν της. Διότι ἡμπορεῖ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ἀναγινώσκων περικοπὰς διαμαρτυρίας τοῦ συνεδρίου κληρικῶν Μαρωνείας τὸ ὅποιον ἐκφράζει :

«Τὴν βαθεῖαν πικρίαν του διὰ τὴν παρατεινομένην ἐγκατάλειψιν καὶ καταδίκην τῶν ἐφημερίων, κυρίως τῆς ὑπαίθρου, εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδεῖαν καὶ δυστυχίαν».

Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι βιοποριστικὸν μόνον. Συνδέεται μετὰ τὸ κύρος, τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ κυρίως μετὰ τὸ δρθόδοξον φρόνημα τῶν στελεχῶν της. Πῶς ἀναγόμεθα ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλον, ἀπὸ τὴν ὀλικὴν εἰς τὴν πνευματικὴν πτωχείαν, ἀπὸ τὰ πλησίον εἰς τὰ μακρὰν, δὲν χρειάζεται νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν. Ἐκεῖνο ποὺ διαπιστοῦται εἶναι ἡ ἀβελτηρία καὶ ὀκνηρία τῶν ταγῶν της, αὐτῶν τῶν κακῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμ. ἐλῶνος. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ὑπάρχει δρθόδοξος ὑποτονικότης εἰς τὸ φρόνημα τοῦ κλήρου τῆς κρατ. Ἐκκλησίας, ὅταν ἡ ἡγεσία του τὸν καταδικάζῃ εἰς ἰσόβιον πενίαν ἥτις εἶναι κακὸς σύμβουλος εἰς πολλούς;